

TAŞKENT | KONYA

ÇETMİ

in
SESİ
GÖZÜ
KULAĞI
NABZI

Yıl 19 | Sayı 77 | Temmuz - Ağustos - Eylül 2017

KERİM ÜRE

kerimure@gmail.com

Yeni Mah. Karatay Cad. No: 6/A Kepez/ ANTALYA
Tel.&Fax: 0.242 325 07 05 Gsm: 0.541 760 07 08

YAZICIOĞLU PASTANESİ

Bayramlık Tatlı Siparişi Alınır: 0536 631 92 40

Güzelyurt Mahallesi, 07112, Şirinevler Cd. 11-13, 07112 Aksu/Antalya

Yıl 19 | Sayı 77
Temmuz - Ağustos - Eylül 2017

ÜÇ AYLIK YEREL SÜRELİ YAYIN
Çetmililer

Eğitim Kalkınma ve Yardımlaşma
Vakfı Adına Sahibi ve
Yazı İşleri Müdürü
MEHMET BALCI

Genel Yayın Yönetimi
Kerim BOZDAĞ

YAYIN KURULU

Dr. Ali ÖZEL
Şükrü KARACA
Nurettin ÖZEL
Niğmetullah UÇAR
Şeref ÇİLEK
Hasan Ali POLAT

TEMSİLCİLER

Çetmi | Memiş BOZ
Anamur | Orhan CENGİZ
Karaman | M. Akif AKKOCA
Antalya | Yakup YAZICI
İzmir | Ali TOPKARA
İstanbul | Mustafa GÜÇLÜ
Bursa | Selçuk DERE
Fransa | Hüseyin SOLMAZ
88 Fransa | Ahmet SEMERCİ

YAZI VE FOTOĞRAFLARINIZ İÇİN İRTİBAT

Kerim BOZDAĞ - 0539 232 04 42
e-posta
kerim.bozdag@gmail.com
yeter1ajans@hotmail.com

ABONE VE REKLAM İÇİN

Banka Hesap Numarası
Türkiye Finans
Azıziye Şubesi IBAN:
TR74 0020 6002 2802 5382 6100 01

ADRES

Çaybaşı Mh. Karaman Cd. Mesnevi
Konutları No: 88/106 (Akyurt Market
Üzeri) Meram - KONYA
cetmililer_vakfi@hotmail.com
konya.cetmililer.vakfi@gmail.com
Tel: 0332. 351 26 67

TASARIM - BASKI

ÇİMKE

BASIM YAYIN YAPIM REKLAM
VE TURİZM HİZM. LTD. ŞTİ.
Yeni Matbaacılar Sitesi
10453. Sk. No: 25
Karatay - KONYA
0332 342 52 82
BASKI TARİHİ
Aralık 2017

içindekiler

Selâm ile.....	3
Mehmet Balcı	Çetmililer Günü ve Sonrası.....4
Hüseyin Gökğün	Sevgi ve sıla Günü6
23. Çetmililer Günü Yapıldı.....	8
Kerim Bozdağ	Konyalılar Camisi12
Yakup Yazıcı	Bu Toprakta Kab Olur.....14
Hüseyinimiz (Hüseyin Yıldız)	16
Niğmetullah Uçar	Veli'nin Mehmet18
Niğmetullah Uçar	Gıvış'ın Mehmet17
Nurettin Özel	Cennet Ana.....18
Niğmetullah Uçar	Mehmet Semerci25
Kerim Bozdağ	Mehmet Dayım26
Niğmetullahn Uçar	Ramazan Oğuz27
Ali Akcan.....	28
Şehit Erkan Kurşun	29
Ali Kuşçu	Kaybolan Değerlerimiz30
Ahmet Yazıcı	Azem Oldu Benliğim.....32
Baki Aslan	Sosyal Yardım Haklarımız33
Şükrü Karaca	Gâzîler Günü.....34
Ramazan Yerlikaya	Sınır mı Ötesi.....36
Ziyaretlerimiz	38
Şeref Çilek	Dedikodu-Gıybet.....40
Burs Başvuruları.....	41
Ömer Darcan	Gabakta Gaymak42
Ayça Bilge Yemiş	Dilimiz Kimliğimiz.....44

ÖZEL ANTALYA ASLAN SÜRÜCÜ KURSU

KALİTELİ VE
SİMULATÖRLÜ
EĞİTİM
MERKEZİ

AZİM ASLAN FİRDEVS ASLAN

A1-A2 Sürücü Belgeleri
B Sınıfı Sürücü Belgeleri
C Sınıfı Sürücü Belgeleri
H Sınıfı Sürücü Belgeleri

Çevreyolu Düdenbaşı Mh. Gazi
Bulvarı 2300 Sk. No: 13 Köse
Mehmet Ap. K: 2 D: 3-4 Antalya
Tel: 0242 338 38 06 Gsm: 0535 213 13 69

KONYALI AHMET PATİ PET SHOP

Her Türlü Kedi Köpek Kuş& Kuş Kafesleri
Aksesuar ve Yem Çeşitleri Bulunur.

Bilimum Süs Güvercini Temin Edilir.

Salı ve Cuma Günleri
Güvercin İhalesi vardır

GSM: 0532 423 98 85 - 0532 050 93 85
DÜDENBAŞI MAH. GÜNEŞ CAD. NO: 36 / 7 KEPEZ / ANTALYA

Selâm ile...

Günler, aylar, yıllar geçip gidiyor... Dünyada yaptığımız yolculuğunda nihayete ereceği bir vakte doğru hızla ilerliyoruz. Zaman kavramı üzerinde biraz düşünersek, fani birer varlık olarak yaratıldığımız gerçeğiyle baş başa kalırız. Dünya hayatının geçiciliği karşısında ona verdiğimiz değer bir kıymeti yoktur. Ömrümüz boyunca elde etmeye çalıştığımız şeylerin hepsini fazlasıyla kazananların bugün sadece ismi kalmış ve cisimleri yok olup gitmiştir.

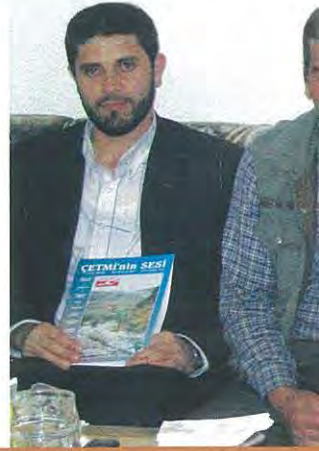
Bizden önce yaşayanların akıbetine baktığımız zaman durum öyle gözüküyor. Fırvunlar, krallar, ülkeler fethe-den kumandanlar, insanları yöneten idareciler... Zalim/mazlum, zengin/fakir, iyi/kötü herkes yolun sonunda sahip

olduğu şeyleri bırakıp gitmek zorunda kalmış. İşte burada böylesi gerçekleri düşündüğümüz zaman, cevabını vermek mecburiyetinde olduğumuz kimi sorularla karşılaşırız.

Bizler, varlığımızın gayesini bilen insanlarız. Peygamberimiz biliyor ve inanıyoruz ki, kafir/Müslüman bütün insanlığın kurtuluş yolunu gösterendir. Onun izinden gidenler kurtuluşa ereceklerdir.

Dergimiz bu sayısında da muhteva açısından derleyip toparlayabildiğimiz kadarıyla zengin bir içerikle çıkıyor. Farkındayız. Herkesin istediği gibi bir dergi çıkarmak mümkün değil elbet. Bizler maalesef elimizde olanlarla yetinmek durumundayız.

Yeni sayılarda buluşmak dileğiyle...

23. Çetmililer Günü

Mehmet BALCI

Çetmililer Vakfı Başkanı

Samimi olarak
yönetimimiz ve
faaliyetlerinde yanlış
uygulamalar varsa -ki
olabilir- bu durumun
yönetim kurulumuza
uygun bir dille ve uygun
bir ortamda duyurulmasını
önemle istirham ediyorum.

Cenabı Hakk'a sayısız
hamd-ü senalar olsun 23.
Çetmililer sevgi dostluk ve
hoşgörü gününü de idrak ettik.

Günün hazırlanması ve sunulmasında emeği geçen ve katkıda bulunan, başta canla başla çalışan yönetim kurulu üyelerimize ve Taşkent Belediye Başkanı Osman Arı ve ekibine... Kermesimizin kurulması ve devamında gayret gösteren çalışanlarına... Sıla yemeğimizin hazırlanması ve pişirilmesi ve dağıtılmasında emeği geçenlere... Uçurum Harmanı parkının vakıf yararına işletilmesinde katkıları ile hizmet Eden Ömer Aslan'a ve diğer çaba gösterenlere... Günümüze teşrif ederek bizleri onurlandıran hemşerimiz ve eski başbakanımız sayın Prof. Ahmet Davutoğlu'na, değerli eşleri ve misafirlerine... Taşkent kaymakamı, bürokrat ve siyasilere, sanat gecesinde bizlere duygulandıran anlar yaşatan Hidayet Can ve ekibine, sunucu Ali Balcı'ya... 2 Eylül akşamı ve

gecesi Çetmi özlemi ve yaşantısıyla ilgili şiirleriyle bizleri aydınlatan ve düşündürdüren Nimetullah Uçar'a... Folklor gösterileri, piyesleri ve duygulu şiirleriyle gecemize renk katan Çetmi ilköğretim okulu öğrencilerine, diğer istiklal marşı ve şiir okuyan öğrencilerimize, idarecilerimize.. Ceylani Karaduman ve Seçen kardeşlere... Aramızdan sinevizyon gösterisi ile pek çok hatıraları canlandıran Nurettin Özel ve Kerim Bozdağ'a... Günümüze ve gecemize teşrif eden misafir ve hemşerilerimize, vakfımız kermesine ve umre çekilişine iştirak eden ve bağışlarıyla vakfımızın yaşatılmasına fikir, düşünce, dua ve teşvikleriyle çalışma azmimizi artıran bütün dostlara yönetimimiz adına şükranlarımı sunarım.

Kıymetli kardeşlerim, 23. Çetmililer günü de tarihe mal oldu. Allah C.C. 24. Ve sonrası nice Çetmililer günlerine ulaşmayı, dostlarla bir araya gelip sıla-i rahim yapmayı, birbirimi-

ve Sonrası...

zi hayra çağırmayı ve şerlerden korunmak için gayret göstermeyi nasip etsin.

Değerli dostlarım, daha önceki yıllar Çetmililer günlerinin sonrasında olduğu gibi kardeşlerimizden 23. Çetmililer günü ile ilgili değerlendirme yapmalarını, görülen aksaklıkları uygun bir dille yönetime bildirmelerini, doğru ve güzel uygulamalar için de teşvik edici itirazlarınızı bekliyor önerilerinizi talep ediyoruz.

Vakfımıza gönül vermiş dostlarımızın, burs alan almayan tüm öğrenci kardeşlerimizin empati yaparak, "Ben bu güne kadar üzerime düşeni yerine getirdim mi? Fikir ve düşüncelerimle, yazıya dökebileceğim hususlarla, maddi katkı ve emeğimle gücümün yettiği oranında ne ölçüde katkıda bulundum?" Bu soruları samimi olarak kendi kendimize sorup vicdanımızdan gelen bir sesle cevaplandırmalarının İslami ve insani bir sorumluluk olduğuna inanıyorum.

Şunu iyi bilmeliyiz ki, bu vakfı düşünüp fiiliyat sahasına çıkaran kurucu kardeşlerimizin niyeti, bütün insanlarımızı bu hayır kuruluşunun etrafında toplamak, yardımlarımızın kurum aracılığı ile ihtiyaç sahiplerine ve özellikle kabiliyeti olup imkân bulamayan ilim yolcusu öğrenci kardeşlerimize destek olmaktı. Bu hayırlı hizmetler bu güne kadar imkânlar ölçüsünde aksamadan gerçekleştirilmiştir.

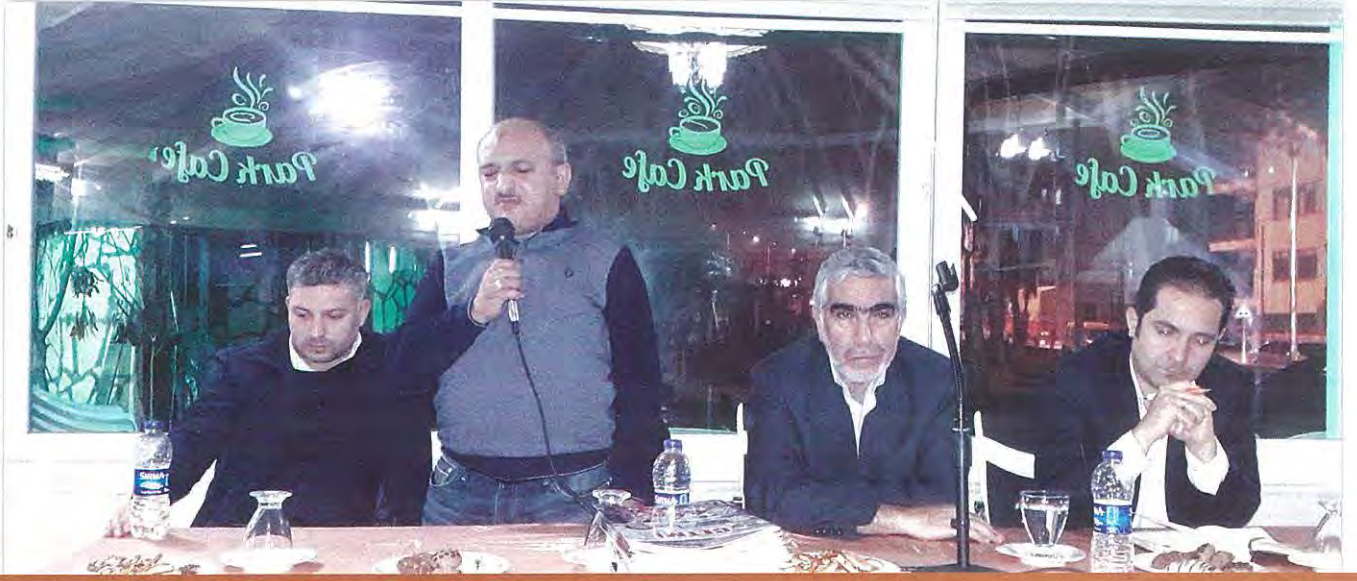
Geçmiş yıllarda yapılan toplantılara ve verilen bağışlara göz attığımız zaman birçok kardeşimizin, hemşerimizin şimdilerde bu hayra karşı kayıtsız kaldığı, haklı bir gerekçesi olmamasına rağmen, imkânı olduğu halde destek vermediği, toplantılara katılmadığı, çağrılara cevap vermediği, hatta yerine göre aleyhte mesnetsiz konuşmalar yapıldığı hepimizce bilinen bir gerçektir.

23. Çetmililer günü sonrası bir kez daha bütün dost ve hemşerilerimizi bu kuruluşa ilgi göstermeye ve el uzatmaya gö-

nünden davet ediyorum. Samimi olarak yönetimimiz ve faaliyetlerinde yanlış uygulamalar varsa – ki olabilir- bu durumun yönetim kurulumuza uygun bir dille ve uygun bir ortamda duyurulmasını önemle istirham ediyorum.

Vakfımızın güçlenmesi, muhtaçlara el uzatılması ve öğrencilerimize daha fazla destek olunması ve cehaletin yok edilmesi için gücümüzü birleştirmeye, bu gaye etrafında birlik olmayı bütün hemşerilerimizi tekrar davet ediyorum.

Rabbimiz Muhammed sure-si 38. Ayetinde şöyle buyurur; "İşte siz o kimselersiniz ki, (size verilenlerin bir kısmını) Allah yolunda sarf etmeye çağırıyoruz. Fakat içinizden bazıları cimrilik ediyor. Hâlbuki kim cimrilik ederse, o takdire ancak kendine cimrilik etmiş olur. Çünkü Allah zengindir, siz ise fakir kimselersiniz. Eğer yüz çevirirseniz (Allah yerinize sizden başka bir kavim getirir de sonra (onlar) sizin gibi olmazlar."

23. ÇETMİLİLER SEVGİ VE SİLA GÜNÜ

Hüseyin GÖKGÜN

mailadresim@mail.com

Hepimiz her şeyimizle hak yolda ilerleyen bir topluluk olduğumuzu cümle âleme gösterdik. Göstermeye de devam edeceğiz vesselam...

Merhaba değerli hemşerilerim. Sizlere bu yazımda vakfımızın organize ettiği 23.Çetmililer Sevgi Dostluk Hoşgörü ve Sila Günü'nü yazmak istiyorum.

Bu yıl 23.sünü kutladığımız Çetmililer gününü şükürler olsun kazasız ve belasız tamamladık. Katkıda bulunan tüm hemşerilerimize yönetim kurumumuz adına teşekkür eder, ilgilerinin bundan sonra da devam etmesini temenni ederim.

Değerli hemşerihlerim, 2016-2017 eğitim öğretim yılında 92 öğrencimize burs katkısında bulunduk. Bu yıl yine kermesimizi açarak vakfımıza gelir elde ettik. Uçurum harman Parkını ilk defa bu yıl olmak üzere vakfımız adına işlettik. Hayırsever sponsorlar vasıtasıyla organize ettiğimiz umre kampanyası ile yaklaşık 200 hemşerihimizin vakfımıza katkı yapmalarına vesile olduk.

Umreye gitme hakkı kazanan değerli hemşerimiz Mustafa Solmaz'a Rabbim mebrur bir umre seyahati yapmayı nasip etsin. Buradan umre kampanyamıza sponsor olan Rıza Turizm'e ve diğer esnaf dostuma katkılarından dolayı çok teşekkür ediyorum.

Değerli hemşerilerim, hiçbir organizasyon kusursuz değildir mutlaka bizim hazırlamış olduğumuz programında eksikleri vardır. Ancak, bizim sizin, hepimizin niyeti elbette hayra hizmet etmektir.

Hz. Mevlana, "aynı gönlü paylaşmak, aynı dili konuşmaktan daha evladır." Der. Bizler Çetmililer olarak vakfımıza aynı gönlü paylaşarak sahip çıkmamız gerekir. Bunun için yönetim kurulu olarak elimizden gelen her türlü gayreti gösteriyoruz.

Gelin hep beraber bu hayır hareketine sahip çıkalım.

Bir kısım olumsuzluklardan bahisle halimizden şikayet edecek değiliz elbette. Allah kendi yolunda hizmet yarışına girenlerin emeklerini zayi etmez. Biz bunu biliyor ve buna inanıyoruz.

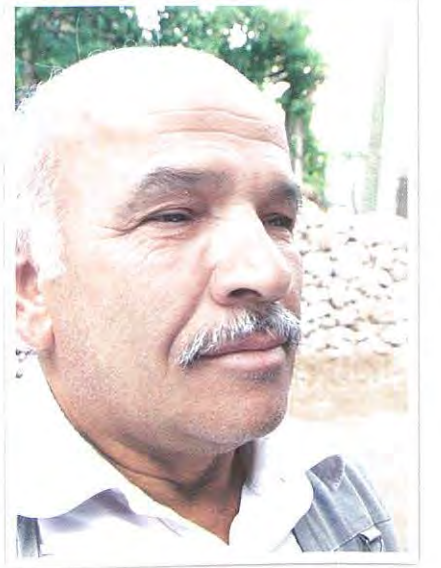
Katkılarınız ölçüsünde yapabileceklerimizin en güzelini ortaya koyarak üzerimize aldığımız emaneti ihya etmeye çalışıyoruz. Çet-

mililer günü baştan sona kalplere huzur veren bir dinginlik ve saadetin hakim olduğu bir havada geçti.

Elimizde olanlarla yetindik. Gerektiğinde kendi kendimize nasıl işler başarabileceğimizi bir daha gördük. Nureddin Özel başta olmak üzere Kerim Bozdağ, Ömer Aslan, Ceylani Karaduman ve Mehmet Seçen'in

yanında Niğmetullah Uçar ile birlikte gösteri ve şiirleriyle bizleri büyüleyen evlatlarımızla gurur duyduk. Onlar İslam dünyasının içinde bulunduğu halin izahını şiir dili ile yaptılar.

Hepimiz her şeyimizle hak yolda ilerleyen bir topluluk olduğumuzu cümle âleme gösterdik. Göstermeye de devam edeceğiz vesselam...

23. ÇETMİLİLER GÜNÜ YAPILDI

Başlangıcından bugüne tam 23 sene geçmiş. Yeni bir Çetmililer gününün arifesindeyiz. 2-3 Eylül 2017. O gün için hazırlıklarına çoktan başlamış olan vakfımızın değerli yöneticileri sessiz ve derinden ellerinden gelen gayreti göstermişler. İmkânsız gibi görülen kimi meseleleri bütün zorlukları göğüsleyerek çözmüşler. Yapılanlar onların eseri. Gaye hakkın rızası olunca, halka hizmet gerçek manasını bulur...

Kermes faaliyetleri için açılan stant boyutları tam anlaşılmasa da vakfımızın en önemli hizmetlerinden birisidir. Orada sergilenen eşyalar, halkımızın kimi ihtiyaçlarını

karşlamak noktasında önemli bir boşluğu doldurmaktadır. Burada geceli gündüzlü emek vererek çalışan hemşerilerimizin gayretleri takdire şayandır...

Uçurum Harman, gelenekselleşmiş günlerimiz için önemli bir mekândır. İlk defa bu sene yapılan satışlardan elde edilen gelirler vakfımız yararına katkı için değerlendirilmiş, hasbelkader bir çay içen hemşerimiz bile bu yolla da hayra hizmet etmiştir. Burada vesile olunan şeylerin netice itibarıyla kıymeti çok büyüktür.

İlk defa bu sene 'protokol' yoktu. Olmamasının sebeplerinden birisi Sayın Prof. Ahmet Davutoğlu'nun Çetmi'mizi erken ziyareti gösterilebilir. Onun etrafında halkalanan kimi yöneticiler şenliğimize iştirak edememe durumuyla karşı karşıya kaldılar.

Sinevizyon, İlköğretim öğrencilerinin folklor gösterileri, ses sanatçılarımızın birbirinden güzel çalışmalarları, şiir dinletileri ve değerli sanatçı Hidayet Can ve ekibinin konseriyle bu seneki Çetmililer Günü son buldu.

Kuruluşundan bugüne kadar vakfımıza hizmet etmiş ve aramızdan ayrılan tüm hemşerilerimizi rahmetle saygıyla anıyoruz.

Bu yıl aramızdan ayrılan Mehmet Özel ve değerli eşi Nermin hanımefendiye rahmetle anıyor geride kalan yakınlarının değerli katkı ve katılımlarını istirham ediyoruz.

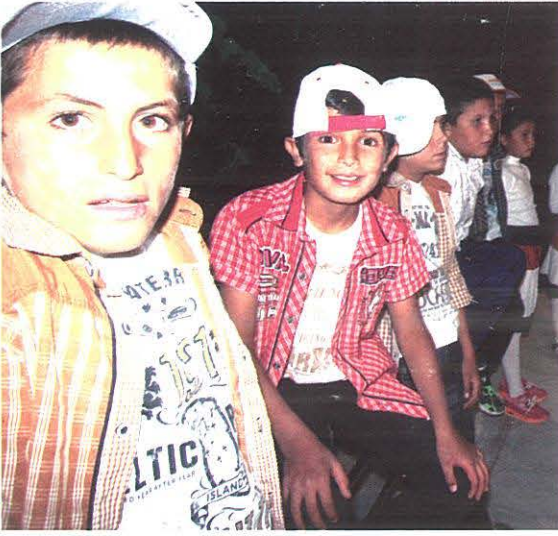
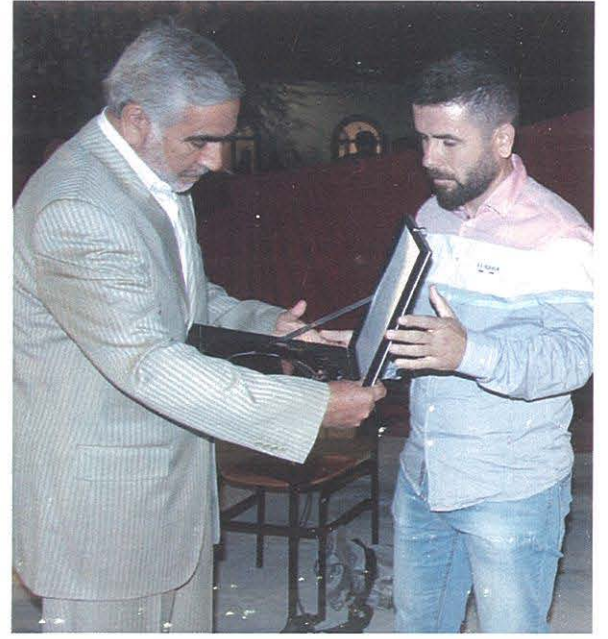
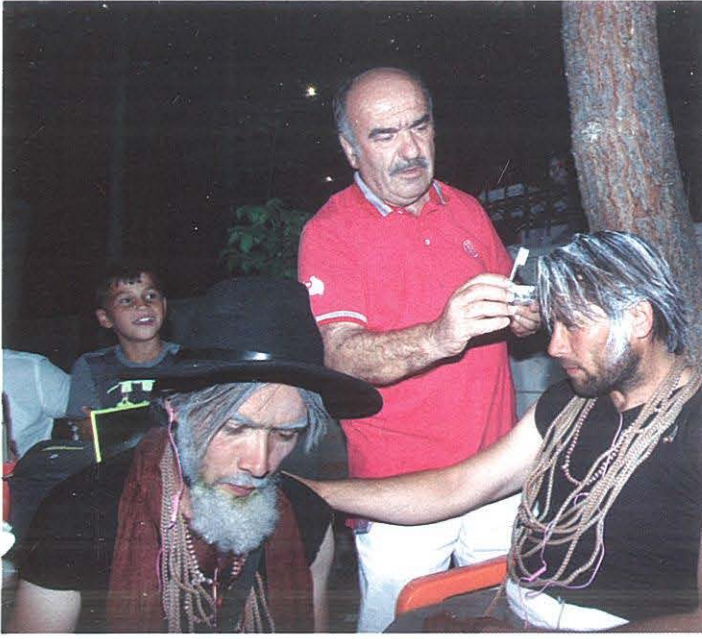
Özellikle elim bir kaza sonucu aramızdan ayrılan rahmetli Hüseyin Yıldız'ın değerli evlatları Metin, Hasan Yıldız ve kerimelerini, babalarının bırakmış olduğu hayır hizmetlerine devam etmeleri için kurucular kuruluna davet ediyoruz.

Biliyoruz ki birlikte olmamız vakfımıza güç katacak, yönetim kurulumuzu onurlandıracaktır.

03 Eylül 2017

**Çetmililer Eğitim Kültür
Yardımlaşma Vakfı**
Yönetim Kurulu Kararıdır.

KONYALILAR CAMİSİ

Kepez Belediye Başkanı Hakan Tütüncü,
Konyalılar Camiin temelini attı.

Kerim BOZDAĞ

kerim.bozdag@gmail.com

Manası ve muhteva-
sıyla yapımı ile birlik-
te ismini Antalya'ya
duyuran Konyalılar Camii.
O, neredeyse tamamı bizim
köylülerin emeği, alın teri,
göz nuruyla inşa edilmişti.
Memleketlerinden rızkı için
kopup gelmiş hemşerileri-
miz, yaşadıkları mekânı önce
cami yaparak ziynetlendirdi-
ler. Kendileri zamanın şartları
gereği gecekondularda yaşa-
maya mecbur iken gönülleri-
nin sarayını yapıp Konyalılar
Camisini inşa ettiler. Ellerin

emeklerini, alınlarının terini
döktüler. Gece gündüz de-
mediler, kazma kürekle işe
koyuldular, iman ihlâsla yol
aldılar. Onlar, taa Konya'nın,
Hadim İlçesi, Taşkent Na-
hiyesi, Çetmi kasabasından
gelerek bu topraklarda eme-
ğiyle geçinen insanlardı ve
Konyalılar camisini inşa etti-
ler. Böylece yaşadıkları me-
kana kendisine tabi olmakla
gurur duyduğumuz İslam me-
deniyetinin mührünü vurdu-
lar. Adeta ruhlarında var olan
manayı kazıdılar...

Aradan yıllar geçti, gecekendu bölgesinin yıldızı, ismi ile müsemma camimizin şehir planına uygun tekrar inşa edilmesi zarureti doğdu. İlk yapı-ışındaki aşk ve heyecanla yeniden inşası için kollar sıvandı. Dün az bir sayı ile camiye inşa eden hemşerilerimizin bugün Kepez Belediyesi sınırları içerisindeki kalabalık nüfusu ile el attığı meseleyi çözmemesi mümkün mü? Değil elbette.

Şimdi Kepez Belediye Başkanı Sayın Hakan Tütüncü'de bu işin içine girmiştir. Eskiden

cami yapımına yardım etmek bir yana, engel olmak için ellerinden gelen gayreti gösteren kimi halka yabancı idarecilerle de mücadele etmek gerekirdi...

Şimdi, "halka hizmet Hak'ka hizmettir" şiarı ile hareket eden idarecilerimiz vardır. Milletimize hizmet noktasındaki gayretleriyle unutulmaz işlere imza atanlar asırlar geçse de eserleri ile yaşamaya devam ederler.

Kepez Belediye Başkanı Sayın Hakan Tütüncü Konyalılar Camisinin yerine yapılacak

yeni cami inşaatının temelini atmıştır. Temel atma esnasında ilk cami yapımında emeği geçen Çetmili Necati Uçar, Hüseyin Topkara, Mehmet Bayram gibi büyüklerimizin varlığı ile gurur duyduk.

Camimiz, belediye başkanımız, derneğimiz ve Mevlana Mobilya sahibi sayın Nebi Sezgin'in de say'ü gayretleriyle hak ettiği ihtişama kavuşacak ve kısa zamanda halkımızın hizmetine sunulacaktır.

Çetmi'nin sesi olarak temennimiz budur.

*“Bu topraktan kab olur,
hem de kabına sığmaz”*

Yakup YAZICI

*“Her bir Çetmili, benim
gözümde bir cevherdir.”*

Bu başlığı atmama beni iten sebep bir Çetmili büyüğümüzün tertip ettiğimiz bir organizasyon sırasında **“Bizim toprağımızdan kab olmaz”** cümlesini sarf etmesi idi. Bu söz beni o kadar derinden etkiledi ki, iç dünyamda tarifini yapamadığım karmaşık duygular yaşamama vesile oldu. Cevabını aramak için kendi kendime sordum ve bu sözün bilakis Çetmililer için söylenmesinin haksızlık olduğunu düşündüm.

Çetmililerin düğün ve cenaze merasimlerinde, bayram ve sıla-i Rahim ziyaretlerinde, köyümüzde 23 yıldır yapılagelen yurt içinden ve yurt dışından

tüm akrabalarımızın toplandığı Çetmililer şenliğinde ve seyret yemeklerinde birliğine ve beraberliğinde şahadet etmişizdir.

Kaldı ki atalarımız bu zorlu ve çetin coğrafyada yüzyıllarca yaşamış imkânın ve imanın adeta bekçisi olmuşlardır. Dedelerimiz ve Babalarımız geçimini ve ailesinin nafakasını kazanmak için gurbete çalışmaya gitmiş adeta taşı sıkmış suyunu çıkarmış ve ekmeğini kazanmıştır. Gerektiğinde çocuklarının iyi bir gelecek sahibi olması için yurt dışında ve yurt içinde olmak suretiyle muhtelif illerde ve ülkelerde mahalleler dahi kurarak rızkının peşinde aslan kesilmiştir.

Köyümüzün yiğitleri okumak için ilim tahsilene gurbete çıkararak öğretmen, mimar, mühendis, doktor ve burada kendilerinden de af dileyerek adını sayamadığım nice branşlarda amir ve memur olmuş akrabalarımız vardır; ve hatta ulusal anlamda Rahmetli Sayın Mehmet Özel büyüğümüz Türkiye Cumhuriyeti Devleti Güzel Sanatlar Genel Müdürü ünvanı ile Çetmi'nin yiğit bir evladı olarak görev yapmış ve tarihe imzasını atmıştır.

Ve dahi Allah-ü Teala (c.c.) nazarında insanoğlu yeryüzünün halifesi iken, her bir Çetmili de benim gözümde bir cevherdir; inancından, örfünden, ananesinden ve adetlerinden beslenmiş, çalışkanlığın, yardımseverliğin genlerinde olduğu ve gelecek nesillere aktarılacağı inancını taşımak tayım.

Günümüzde Çetmili gençlerin dayanışması ve birlikteliği inanın imrenilecek ve hatta gıpta edilecek seviyedir; düğün, iftar ve şenlik yemeklerinde adeta bir gönül ordusu olarak hırs ve ego olmadan eğlenerek yardımlaşmaktadırlar.

Çetmimizden sanatsal ve kültürel anlamda kitap, dergi, gazete, ve senarist yazarlarımız, şairlerimiz, tiyatro ve sinema oyuncularımız mevcuttur.

Siyasi mecrada önemli görevlere gelen her biri bizim için ayrı bir değer ve kazanım olan muhtelif platformlarda yöneticilikler yapmış önemli hizmetlere ve kararlara imza atmış ve halen atmakta olan siyasi büyüklerimiz olmuştur.

Gurbete çalışmak için köyden çıkarken belki yamalı bir pantolonu ve yırtık bir lastik ayakkabısı ile başladığı yolculukta şu anda fabrikası, mağazası, atölyesi, dükkânı v.s. sayamadığım faaliyet kollarında işyerleri olan iş adamı akrabalarımız olmuştur.

Sanatında ve zanaatında ileri başarılarla imza atmış ve ilgili meslek gruplarının sivil toplum kuruluşlarında STK Başkanı olan hemşehrilerimiz vardır.

İnşaat, tarım, turizm v.s. sektörlerde alnının teriyele hizmet üreten helal lokmasıyla imanlı ve inançlı nesiller yetiştiren nice nice eli öpülesi akrabalarımız vardır.

İlim irfan dağıtan yurdun dört bir köşesine hizmet aşkıyla koşan öğretmenlerimiz, akademisyenlerimiz, kuran kursu hocalarımız imam hatiplerimiz ve hatta hadis, tefsir, fıkıh alanlarında ilminden istifade ettiğimiz hocalarımız vardır.

Şehirlere kimlik kazandıran, heyecan veren, renk katan mimarlarımız, mühendislerimiz, müteahhitlerimiz, taşeronlarımız, ustalarımız vardır.

İnsanımızın sağlığına kavuşmasında şifa bulmasında vesile olan doktorlarımız, hemşirelerimiz, fizyoterapistlerimiz ve adını sayamadığım sağlık görevlisi akrabalarımız vardır.

İşe gittiğimizde ardımızda evde kalan ama ardımızda bir dağ gibi duran, duasını eksik etmeyen ebelerimiz, analarımız, eşlerimiz, bacılarımız olan, yok'u da var'ı da bilen Çetmili vefakâr ve cefakar hanım kardeşlerimiz vardır.

Bayramlarda, seyranlarda elimizi öpmeye çalışan gördüğünde saygıyı sevgiyi elden bırakmayan, bir hizmet buyurduğunda neden, niye diye sormayan çocuklarımız vardır.

Bu topraklardan Türkiye Cumhuriyeti Devleti Başbakanı Sayın Ahmet Davutoğlu hocamız, milli mücadele yıllarında Türkiye Büyük Millet Meclisine Başkan vekilliği yapan Mehmet Vehbi Çelik Hocamız, İhsan Yazıcı Hocamız, İmam lakabıyla tanınan Mehmet Bayram Hocamız, Küçük Hasan Efendi, Büyük Hasan Efendi Hocalarımız, benimde büyük dedem olan Hatıp Hocamız, beldemizde bulunan Hadimi Hazretleri ve tabiki şu anda hangi dine mensup olursa olsun kâinatın anlamaya, yaşamaya ve yaşatmaya çalıştığı Mevlana Celaleddin-i Rumi Hazretleri ve hatırlayamadığımız, idrakine eremediğimiz nice gönül erleri çıkmıştır.

Ve burada aklıma gelmeyip de sayamadığım hepsi gururumuz olan şerefiyle, onuruyla, izzeti ile Çetmiyi ve Çetmiliyi temsil eden nice nice kardeşlerimiz vardır.

Bir Çetmili olarak birliğimiz bereberliğimiz tamdır; atılğanlığımız ve cesaretimiz sorgulanamaz, girişimciliğimiz hayallerimizin sınırlarını zorlar, inançlarımızdan asla taviz vermeyiz birlik ve beraberliğimiz kıyamete kadar kaimdir inşaallah duası ile son sözümü şöyle bitirmek istiyorum.

"Bu topraktan kab olur, hem de kabına sığmaz."

HÜSEYİNİMİZ!

Hüseyin Yıldız

Çetmililer ve vakfımız için nerede birşey yapılacaksa her yerde Hüseyin Yıldız vardı. O, hep önde oldu.

Arkasında boşluk bırakmadan ebedi aleme göç etti. Bütün Çetmililer için yorulmak bilmez bir dirayetle çalıştı. Atılgan ve cesur kimliği ile her yerde göz doldurmasını bildi. Hayra hizmet yarışında her zaman en önde yürüdü.

Hizmetleri yaptıklarıyla sınırlı değildi elbet... İnsanları harekete geçiren, hayra teşvik eden asil duruşu ile de örnek bir insandı.

Haksızlık karşısında susmaz, bildiklerini söylemekten asla çekinmezdi. Ramazan-ı şerif içerisinde Kadir gecesinde ve en sevdiği yer Çetmi'den gerçek silasına hicret etti gitti...

Kalpleri mahzun sevenlerinin rahmet dualarıyla gitti...

Silasında yankılanan bu hoş sadalar onun içindi...

Dualar, aminler, salavat-ı şerifeler, hep birlikte onun iyliği için çarpan gönüllerde rahmet çağılayanına döndü ve gözyaşları olarak aktı gitti...

Herkes bu görülmemiş sevgi selinin taşıdığı sandalda, oradan oraya bir bayrak gibi dalgalanarak savrulan Hüseyin'imize rahmet okudu...

Hüseyin, son yolculuğunda bile yine yaptın yapacağını... Herkese nasip olmayacak bir şanla uctun gittin ...

Bizim ilkokulda beraber okuduğumuz çocukluktan beri arkadaşımızdı. Çetmililer ve vakfımız için nerede birşey yapılacaksa her yerde o vardı. Hep önde oldu her zaman en önde yürümesini

bildi. Kendi halinden şikayet etmez, ama yaşadığı zorluklara da asla boyun eğmez bir mücadele adamıydı. Köy dedin mi akan sular dururdu. Çocukluğunun geçtiği mekanlar adeta gönlüne taht kurmuştu. Antalya'da yaşıyor olmasına rağmen Çetmi havasını tenefüs ediyor, fırsat bulduğu ilk anda silasının yolunu tutuyordu. Çünkü sevdikleri onu oraya çağırıyor, başta rahmetli annesi olmak üzere özledikleri onu orada bağrına basıyordu. Son gidişi rahmet oldu da yağdı adeta, bereket oldu bütün gönüllerden taşıtı durdu. Rabbinin huzuruna ağzının orucu ile çıkacak... Onun bu haline gıpta etmemek mümkün mü?... Cennet mekanı, ismini taşıdığı Kerbela şehidi HZ. Hüseyin de yârânı olsun... Mekanın Cennet olsun...

Niğmetullah UÇAR

nigmatullahucar@hotmail.com

Hüseyin Yıldız

Vadedilen süre sona erince
Bir an beklemedi Hüseyin Yıldız
Azrail gelip de haydi deyince
İtiraz etmedi Hüseyin Yıldız

Yardımlar yapardı muhtaç olana
Bir yol gösterirdi darda kalana
Karşı çıkıyordu hakkı çalana
Bazen sevilmedi Hüseyin Yıldız

Sosyal yönü fazla olan biriydi
Çetmiliyer hizmet hayalleriydi
Fazla gösterişten biraz geriye
Şerleri seçmedi Hüseyin Yıldız

Yirmi hazıranda saat on beştir
Köylüyü iftara davet etmiştir
Yıkılmış kalmasın duvar demiştir
Sonu bilemedi Hüseyin Yıldız

Ölüme bir sebep bulunacaktır
Musibete maruz kalınacaktır
O can o bedenden alınacaktır
Olmasın demedi Hüseyin Yıldız

Bir gün sonrasına hayal kurardı
Tüm çetmililere daveti vardı
Yemek verecekti heyecan sardı
Günü göremedi Hüseyin Yıldız

Elli dört yaşına yaklaştığında
Duvar arkasından yıkıldığında
Rahmana kavuştu ruhu o anda
Hiç acı çekmedi Hüseyin Yıldız

Bir gün bekletildi dostları geldi
Feryat figan sesi yürekler deldi
Hayır dualarla göğe yükseldi
Bunları bilmedi Hüseyin Yıldız

Sevenleri çoktu döktü gözyaşı
Hepsi oradaydı dost, arkadaşı
Musallaya kadar taşında naşı
Mezara girmede Hüseyin Yıldız

Öğle namazından çıkanlar geldi
Helallik alınıp kabre verildi
Acı verdi ama her şey güzeldi
Kalplerde, ölmedi Hüseyin Yıldız

Hayallerimizde yaşayacaktır
Her zaman bizimle bir olacaktır
Allah da inşallah kollayacaktır
Yanlış yürümedi Hüseyin Yıldız

Mehmet Tunç ölmüştür denseydi eğer
Anılmayacaktı Velinin Mehmet
Çetmide yaşamış farklı bir değer
Bir ekol bıraktı Velinin Mehmet

Estağfurullahtı lakabı onun
Allah'ı anmaktır görevi kulun
Cennet mekan olsun kabri nur dolsun
Hep olumlu baktı Velinin Mehmet

Kimisi Sakallı diyordu ona
Ömrünü vakfetti Allah yoluna
Kul diye bakardı insan oğluna
Riyadan uzaktı Velinin Mehmet

Oruçlu geçermiş çoğu günleri
Zikirle meşguldü her an dilleri
İhlaslı olurdu ibadetleri
Huşuda kıvraktı Velinin Mehmet

Kimseye karışmaz uzaktan bakar
Haset edilirse toplumdan çıkar
Gıybetten sakınır Allahtan korkar
Yüreğini yaktı Velinin Mehmet

Tevekkül ederdi Yaratanına
Tevazu gösterir yaptıklarına
Her zaman gülerdi tüm dostlarına
Herkesi sıcağı Velinin Mehmet

Sarıalıardan Fatma anası
Giritli Veli'dir onun babası
Garagülle Ayşe olur ablası
Onlara uşaktı Velinin Mehmet

Annesi ölmüştü Gölümdürümde
Sele kapılmıştı bahar gününde
Sefer eşi Şerfe kardeş gönlünde
İkinci kuşaktı Velinin Mehmet

Deli bakı Yusuf kızı Ümmü'yle
Evlilik yapmıştı Allah izniyle
Fatma'yla Mustafa, Yusuf, Veli'yle
Mutlu olacaktı Velinin Mehmet

Bir kızı üç oğlu mutlu oldular
Allaha şükredip huzur buldular
Çaba göstererek çok yoruldular
Kıvraktı ataktı Velinin Mehmet

İnşaat işinde bekçilik buldu
Günü tamamlayıp emekli oldu
Maaşını alıp şükreden kuldu
Huzur bulacaktı Velinin Mehmet

Velinin Mehmet

Onu tanıyanlar kim
olduğunu iyi bilir.
Çetmi sakinlerin-
dendi elbet. Özü sözü ile
bir dervişti. Tevekkül, teva-
zu ve teslimiyet gönlünde
taht kurmuştu sanki.

Ne olursa olsun yönü-
nü haktan başka bir yana
çevirdiği görülmemiştir.
Sükûnet onun süsüydü.
İç âleminde, her insanın
derinliğine kolayca erişe-

meyeceği bir âlem saklı gi-
biydi. Bu yüzden her yerde
olduğu gibi göründü, hep
öyle kaldı ve öylece yürüdü
gitti...

Ahiret yurduna hic-
ret ederken, bu dünya
âleminde yaktığı kandiller
elbette hiç sönmeyecek.
Hayatını bu dünyada nur-
landırarak ebedi âlem sa-
adetine nail olanlara ne
mutlu...

CİĞİŞİN MEHMET

Soyadı Çetin'dir Çetmili biri
Mazbut yaşıyordu Cığışın Mehmet
Konyada geçmiştir gençlik günleri
Huzur arıyordu Cığışın Mehmet

Babası İbrahim, Cığış bilinir
Annenin kökeni Füsgülledendir
Dört kardeş içinde o tek erkektir
Çok seviliyordu Cığışın Mehmet

Bin dokuz yüz otuz altı yılında
Dünyaya gözünü ilk açtığında
Neler olacaktı değil farkında
Şaşkın bakıyordu Cığışın Mehmet

...
Konya'ya göçerek imkan yarattı
Seyyar satıcıydı elbise sattı
Belçika'ya gitti işçilik yaptı
Tatmin olmuyordu Cığışın Mehmet

Yurt dışından döndü Konya'da kaldı
Vakıf çarşısından bir dükkan aldı
Triko işine tepeden daldı
Kazak örüyordu Cığışın Mehmet

Yaş ilerleyince emekli oldu
Yazları çetmi'de kendini buldu
Asarın dibinde işe koyuldu
Bahçe yapıyordu Cığışın Mehmet

Bolayalanından bahçeden gelmiş
Abdestini almış Hak'ka yönelmiş
Seccadesindeyken keyfi güzelmış
Dua ediyordu Cığışın Mehmet

Kimbilir neleri yaşadı o an
Belki ölümünü biliyor insan
Kolay can veriyor güzel yaşayan
Ecel bekliyordu Cığışın Mehmet

Vadesi yetince Azrail gelir
Allah'a emanet teslim edilir
Hak'kın huzuruna yalnız gidilir
Belki biliyordu Cığışın Mehmet

Pazartesi günü canını verdi
Salı sabahında mezara girdi
Beden yaşlanmıştı huzur isterdi
Dinlensem diyordu Cığışın Mehmet

Şimdi mezarında yalnız yatıyor
Seven gönüllere hüznün katıyor
Sonsuzluğa doğru adım atıyor
Günü bekliyordu Cığışın Mehmet

İyiler kabrinde çekmezmiş zahmet
Yüce Mevlam ona eylesin rahmet
Cennet kazandırır hürmet, merhemet
Çok konuşmuyordu Cığışın Mehmet

Niğmetullah UÇAR

nigmatullahucar@hotmail.com

Cennet Ana

Nurettin ÖZEL

nurettinozel@gmail.com

Cennet Ana'nın hikâyesini duymuşsunuzdur, kim bilir belki de duydunuz da unutmamışsunuzdur, yok canım unuttuğunuzu sanmıyorum, Cennet Ana'nın hikâyesi unutulacak bir hikâye değil çünkü...

Kış aylarının en soğuk günleriydi, nasıl desem, halk arasında zemheri dedikleri soğuk günlerden biriydi işte. Böyle havalarda kimse evinden dışarı çıkmazdı, yazdan hazırladığı meşe ve ardıç odunlarını sobasına doldurur, güç bela da olsa çirayla tutuşturur, soba sıcaklığı odaya yayılmaya başladığı anda ise çoluk çocuk etrafına toplanır, önce ellerini ayaklarını, sonra da sırtlarını ısıtırlardı.

Teneke sobanın yüzü kırmazmaya başlayınca da yavaş yavaş herkes köşesine çekilir ve evin kadının yer sofrasını

odanın tam ortasına yaymasını beklerlerdi. Sobanın üzerinde pişen yemeğin buharlı kokusu odayı doldurur, yemek pişince sinin üzerindeki büyük leğene tutacakla tutulan tencere dökülür yemeğin nefis kokusunu herkes içine çeke çeke bütün aile sofranın başına toplanırdı.

Anne, **"sofrayı üstünüze çekin"** deyince çocuklar iki dizinin üzerinde siniye biraz daha yaklaşır, sofrayı dizlerinin üzerlerine çekerlerdi... Sofranın en yaşlısı babaanne ise her seferinde, **"Bismillah çekin çocuklar, değilse yediklerinizi şeytan çeker, sonra Ebuculuk gibi doymak bilmezsiniz."** diye uyarırdı çocukları. "Çocukları uyarırdı" desem de anlayan anlardı, "kızım sana derim gelinim sen işit" anlamındaki kinayeli mesajı.

Üşüdüğünün bile fakında değildi Cennet Ana, içindeki o hacca gitme aşkı, o mübarek yerlere yüz sürme aşkı ısıtıyordu içini, hatta inciğine can bile gelmişti sanki.

"Ebuculuk kim babaanne?" diye sorardı evin en küçük veledi. Çocuk ebuculuğun ne olduğunu, kim olduğunu belki de bin sefer dinlemişti babaannesinden, ama her seferinde tekrar sorardı, onu konuşturup hikâye anlatışını, sesinin tonundaki iniş çıkışlarını dinlemek, hikyenin akışına göre onun yüz mimiklerini görmek için.

Ve Ebuculuk'u anlatmaya başlardı babaanne; **"Eski zamanlarda ebuculuk diye bir adam varmış"** diye başlardı sözüne. "Ebuculuk aslında güçsüz kuvvetsiz gösterişsiz sıksa biriymiş, ama her işin de üstesinden gelirmiş... Meğer üstelik de adam kazanlarla aş yese doymak bilmezmiş, karın tokluğuna herkesin işini görürmüş, ama velâkin, bu yüzden kazanlarla yemekle karnını do-

yuramadıkları için de kimse onu çalıştırmak istemezmiş.

Bir gün köyün en yaşlı yaşlı ninesi ona dağdan odun getirmesini söylemiş. **"Karnımı doyuracaksın ama"** diye şart koşmuş Ebuculuk. **"Sen odunu getir, ben senin karnını doyurmasını bilirim"** demiş yaşlı nine. Ebuculuk sevinçle koşmuş ormana, iki tane büyük çam ağacını sökmüş kökünden şapkasının kenarına çiçek gibi takmış dalıyla budağıyla getirmiş ve sallamış başını koca çam ağaçları serilmiş ninenin evinin önüne. **"Yemeğim hazır mı? Çok acıktım"** demiş Ebuculuk. **"Gel gel sofraya hazır"** demiş nine, altı ahır üstü ev olan iki katlı taş yapının tahta merdivenlerini büyük bir iştahla çıkmış Ebuculuk. Oturmuş sofranın başına, az sonra nine küçük

bir tavada pişirdiği bulgur pilavıyla girmiş odaya, tavayı koymuş Ebuculuk'un önüne. Kan beynine sıçramış Ebuculuk'un. Öyle ya, bir kazan yemekle doymayan Ebuculuk bir tava pilavla doyar mı?

Ebuculuk'un kızdığını anlamış nine, **"Kızma, Bismillah çek yemeye başla, doymazsan yine getiririm demiş"** "Ben bismillah çekmem" demiş Ebuculuk. Nine, **"Bismillah çek yemeye başla"** diye tekrar etmiş, **"Ben çekmem"** diye diretmiş Ebuculuk, sonunda üç sefer tekrar etmiş... Gülümsemiş nine. **"Tamam, sen yemeğine başla ben pilavın devamını getireyim"** demiş. Ebuculuk üç sefer bismillah dedi ya, farkında değil olayın, koparmış yaşlı ninenin yarı uvralı yufka ekmeklerinden yemeye başlamış, küçük

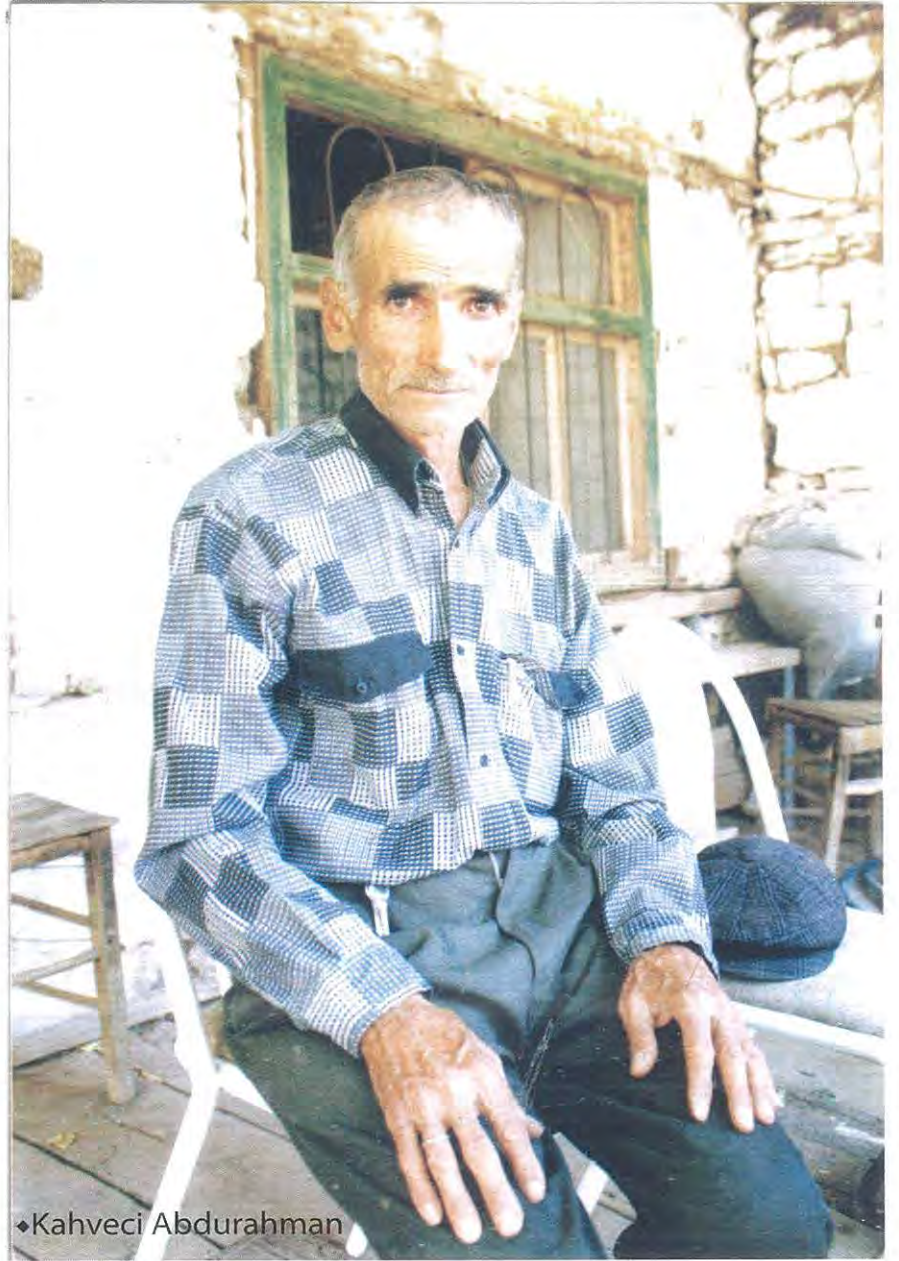
tavanın yarısını bile bitirmeden **"ben doyдум"** diye sofradan çekilmiş, nine ısrar etmiş **"pila-vı bitir"** diye, **"doyдум dedim ya"** diye sert çıkmış Ebuculuk... Babaanne bu hikâyeyi o kadar tatlı anlatırdı ki her seferinde ses çıkarmadan dinlerdi evdekiler...

Hikâye bitmişti, herkes karnını doymuş, babaanne 'konuşacağım' diye daha doyurmamıştı karnını...

Dışarıda büyük bir uğultuyla esen rüzgâr ısıkl çalarak eski pencereleri olanca gücüyle sallıyor, içeri girmek istiyordu, ama nafile, pencerenin önüne minder döşek ne varsa yığılmış tedbir alınmıştı, yine de odanın içi soğuktu. Sobadaki odunlar iki dakikada güredek düşmüştü... Neyse ki sobanın kenarı odun yığılıydı, ateş azaldıkça, teneke sobanın ön kapağındaki mandal yukarı kaldırılıp içine iki iri odun daha atılır, sonra soba tekrar kızarmaya başlardı. Fırtına inat mı inat, o gece sabaha kadar devam etti... Çıkardığı uğultu ile camları bile sallaması çok fenaydı. Ama başlarını gözlerini sarıp kalın yorganlarını üzerlerine çeken ev halkı çoktan uyumuştı...

Sabah güneşi tepelerin arkasından tebessümle başını göstermeye başladığı anda bile hâlâ devam ediyordu fırtınanın uğultusu, her taraf kar ve köyün içindeki işlek yollarda buzlar vardı, güneşin yollardaki buzları eritmeye hiç de niyeti yok gibiydi.

O sabah çobanlar sürülerini dağa götüremediler, avcılar günlerce hazırlandıkları tavşan avını iptal etti... Herkes

♦Kahveci Abdurrahman

ya evindeydi ya da güç bela kahveci Abdurrahmanın kahvesine kendini atmış, **kahveci Abdurrahman**'ın adaçayı, tarçın oralet gibi çay çeşitlerinden birini seçmiş, sıcak bardağın etrafını sıvazlayarak ellerini ısıtıyor, sonra da, **"bu gün de dad-ğa belde yolda kalanlara Allah yardım etsin"** diyerek büyük bir iştahla yudumluyorlardı. **"Bu havada yola çıkmak ahmaklık"** diyorlardı... Akıllı geçinenlerden birisi, **"doğru, o soğukta yola çıkmak, gerçekten ahmak ve de akılsızlıktır"** dedi...

Yolda da, Cennet Anadan başka kimse yoktu zaten...

Cennet ana yetmişine merdiven dayamış, dışbudak ağacından yapılmış bastonuna dayanarak güç bela adımlarını atarak yürüyebiliyordu. Oğullarını, kızlarını evlendirmiş, oğullarının kızlarının yanımıza gel diye ısrarına rağmen, evinde tek başına yaşamayı tercih etmiş yaşlı bir kadındı. Tek dileği vardı Allahtan, "o da hacıya gitmek ve o mübarek topraklara yüz sürmek." Olmayacak işti, ama gel de gönüle laf anlat işte.

Onun yıllardır hacca gideceğim diye konuşmasına gülerdi köyün kadınları, hatta ona bu yüzden **"mezcup, kafası gelip gidiyor"** diyorlardı ardı sıra, çünkü cennet ananın parası pulu yoktu, Oğullarının kızlarının getirdiği bir tas çorbyla karınını doyurur, namazını kılar tespihini çeker sonra da havanın güneşli günlerde otururdu evinin önündeki yuvağın üzerine...

Neden oldu nasıl oldu bilmem. İşte o günün sabahında Cennet Anayı sokakta gördü çeşmeye su almaya gelen kadınlar. Kızlarından birinin yanına gidiyor zavallı diye geçirdiler içlerinden, laf olsun diye sordu birisi **"nereye gidiyorsun Cennet aAna?"** diye. Hiç yönünü bile dönüp bakmadan, başındaki poşuyu omuzlarına iyice yayarak, **"hacıya gidiyorum"** diye cevap verdi. Gülümsediler kadınlar, **"Resulallah'a bizden de selam götür"** dedi içlerinden birisi. Cennet ana hiç seslenmeden ayağındaki lastik ayakkabıların içine kar dolarak sıklaştırdı adımlarını ve uzaklaştı gitti sokaktan...

Öğle ezanları okunurken çeşmedeki kadınlardan birisi, Cennet ananın kızlarından birisini gördü ahırın önünde hayvanlara yem verirken, **"kız anan hacıya gidiyordu sabahleyin dese de güldü Cennet ananın kızı. "O her gün hacıya gider zaten"** diyerek. Bu yüzden hiç ciddiye almadı kadının söylediklerini.

"Çok istiyor kız, diyorum ki, sizinkilere Allah bir bolluk verede gönderseniz kadıncağızı" dedi kadın umutsuzca. **"Nerde?"** diye iç çekti Cennet ananın kızı. Bu konuşma sürdü

gitti, ineğin buzağısından, koyunun kuzusundan, samandan arpadan...

Öğleden sonra güneş biraz daha cömertleşmiş ısı ile sokak aralarındaki karları eritmeye başlamış, toprak damlı evlerin çelenlerinden sarkan sivri uçlu buzların uçlarından sular damlıyordu artık, hatta bazıları daha fazla tutunamayıp birkıveriyorlardı kendilerine boşluğa...

Cennet Ana ise köyü çoktan çıkmış gölcükte yoluna devam ediyor, her adımda Kabe'ye biraz daha yaklaştığını sanıyor, hatta burnuna kabenin kokusunu bile gelmeye başladığını hissediyordu.

Hava tekrar soğumaya başlamış, rüzgâr bazan önünden bazen arkasından esiyordu cennet ananın, bazen de yeni yağmış toz kar tanelerini içine alıp hortumunun içinde gökyüzüne çıkarıyor sonra da sanki cennet anayı takdir edip gül yaprağ serpercesine geri bırakıyordu cennet ananın üzerine.

Üşüdüğünün bile farkında değildi Cennet Ana, içindeki o hacca gitme aşkı, o mübarek yerlere yüz sürme aşkı ısıtıyordu içini, hatta inciğine can bile gelmişti sanki. Yorulmuyor, taze kar üzerinde dizlerine kadar bata çıka, geride uzunca bir iz bırakarak karıncanın hacca gitme misali devam ediyordu yoluna... Az sonra ise rüzgârlar kaba yerlerden topladığı kar taneleri ile Cennet ananın izlerini kapatıyor, tamir ediyordu üzerindeki küçük çukurları.

Akşamüzeri, büyük kızı her günkü gibi yine hazırladı küçük bir tepsiyi, bulgur pilavı, kuru fasulye ve kış günlerinin vaz-

geçilmez turşu koydu tasa, bir dürüm yufka ekmegi de yemek soğumasın diye üzerlerine kapatarak çaldı anasının kapısını. Kapıyı açan olmadı, **"namazdadır"** diyerek bekledi biraz, cennet ana namazı çok uzun kıları. Tekrar çaldı kapıyı yine açan yoktu, üstelik hava kararmasına rağmen odasının ışığı da yanmıyordu. Sonra kapıya baktı kapının gorası üzerindeydi. Açtı girdi içeri, **"ana"** diyerek girdi odaya. Odada yoktu, telaşlandı kadıncağız, **"aman Allah'ım bir yerde düşüp kalmasın"** diye dolaştı diğer odaları. Küplü evi ve samanlığı. Ama Cennet ana yoktu. Seccadesi ucu kıvrılmış, üzerinde beş yüzlük tesbihi öylece duruyordu. Bizim oralarda namaz bittiği zaman şeytan seccadenin üzerinde namaza durmasın diye ucunu katlarlar, hâlbuki şeytan bu, namazla ne alakası olurki.

Kadın, **"diğer kardeşlerime gitti her halde"** diyerek tek tek **"anam sizde mi?"** diye dolaştı durdu. Ama hiç birisinde yoktu. Komşulara sordular; **"bugün hiç görmedik, abdest almaya bile çıktığını görmedik"** dediler.

Bir telaştır aldı hepsini. Sonra, **"hacıya gidiyorum diye gitti"** diyen kadının söyledikleri geldi akıllarına. Akşam namazından çıkan cami cematide karıştı bu telaşa. Hoca efendi ilk defa caminin hoperlösünden bir anons yaptı, **"Cennet anayı gören nerde olduğunu bilen varmı?"** diye, Cennet Anayı son gören çeşmedeki kadınlar geldiler, **"bu tarafa doğru gitti"** diyerek...

Hava iyice soğumuş, üstelik sulu sepken kar yağmaya başlamıştı. Avcılar, çobanlar giydiler

uzun lastik çizmelerini, çektiler, sırtlarına keçe kepeneklerini, aldılar ellerine üç pilli, beş pilli uzun fenerlerini düştüler yola. Köy çıkışlarında cennet ananın izini arıyorlardı.

Cennet Ana ise Gölcük'te iledinlerin içinde nerede olduğunu bile bilmeden bata çıkıyor yol alıyordu. Zemheriydi, zemheride aç kurtlar insana bile saldırır parçalarlardı. Öyle de oldu üç tane kurt çıktı önüne. Durdu Cennet Ana, kurtlar ayın hafif ışığında durmuş kendisine bakıyorlardı. Cennet Ana da onlara baktı bir süre. Sonra avazının çıktığı kadar bağırdı, **"gidin mubarekler, beni yolundan alıkoymayın, siz yolunuza ben yoluma"** diye. Kurtlar sanki denileni anlamışlar gibi, ya da Allahın bir hikmeti midir bilinmez, çekildiler yollundan. Dönüp dağın eteğine doğru yürüdüler gittiler...

Cennet Ana, Veli Efendinin suyunun oradan Çetmi topraklarına doğru eğildi, çukur yerlerde kar çoktu, oralarda çok zaman kaybediyordu, ama yürümekten de geri kalmıyordu... Kurtları gördükten sonra biraz da korkmuştu hani. Bazen sesini koyuverip ilahi söylüyor, bazen bildiği sureleri tekrar tekrar okuyor, bazen de salâvat getiriyordu. Her adım atışında Kabe'ye yaklaştığını sanarak daha da hızlanıyordu.

Ellerinde el fenerleri dağa taşta ışık tutarak, tüfek atarak **"Cennet Ana"** diye avazlarının çıktığı kadar bağırarak aramaya devam ediyordu, Cennet Ananın köylüleri... o kadar çok bağıyorlardı ki, çamlıkların arkasındaki sert kayalarda sesleri yankılanıyor, **"Cennet ana"**

diye geri dönüyordu kendilerine...

Kimisi **"bu soğukta yaşlı bir kadın bu saate kadar dayanamaz"** derken, kimi de **"Allah korur onu"** diyerek içlerindeki umudu taze tutmaya çalışıyordu.. Sabah ezanlarına kadar aradılar Cennet Ana'yı. Yorgun argın döndüler köye, bütün arama gurupları dönmüştü, artık ve iyce umutları tükenmişti.

Sabaha kadar uyumadı köylüler, çocuklar bütün masumiyetiyle **"Allah'ım Cennet Anayı koru"** diye niyaz ederken, yaşlıların dudakları kıpır kıpır sabaha kadar Cennet Ana için dua ettiler.

Sabah kıpkızıl bir güneş doğdu Alata köyüne. Sanki bir gün önceki soğuk hiç olmamıştı, her taraf kardı, ama gün bahardan bir gün gibiydi. Evlerin geniş ahır kapıları ardına kadar açıldı, içeriden koyun kuzu avluya çıktı. Kuzular analarıyla emiştirildikten sonra koyunlar keçiler çobanın önüne götürüldü. **"Endeği mor koyunu dağa salma salma"** dedi çoban, **"akşam sabah kuzulayacak, kuzun dağda kalır sonra"** diye uyardı kadını. Çobanlara **"Cennet Anaya dikkat edin"** diye tembih edildi, çünkü onlar dağları herkesten iyi tanıyorlardı.

Komşu köylere telefon çekildi, manyetolu telefonun kolunu çevirerek. Adamlar yollandı... Yollarda, bellerde Cennet Anayı aramaya. Sanki kuş olup uçmuştu Cennet Ana... Tam ikindi üzerine kadar durmadan cevriildi manyetolu telefonun kolu. Komşu köylerin çobanları, halkı her-

kes Cennet Anayı arıyordu... Güneş akşama kadar yerle bir etmişti karı, yollardan ve koyaklardan akan sular daha da çoğalmıştı...

Tam ikindi üzeri, anacığım ikindi namazına abdest almak için elinde ibrik balkona çıkınca bir de ne görsün. Bozdağ'ın son eteğinde bulunan Çanlan denilen yerden köyümüzün hemen üzerinde Eşşek Yatağı denilen yere bir ışık huzmesi, anamın tabiriyle **'bir nur akıyor'**. Güneş çoktan Bolay kayasını geçmiş batmak üzere. **"Bu da neyin nesi?"** diye komşumuz **Eresil Fadimesi'**ne, **Döşü Havvası'**na anam sesleniyor. **"Acaba yanlış mı görüyorum?"** diye. Onlar da aynı şeyi görüyorlar. Gök kuşağı gibi, ama parlak mı parlak bir ışık huzmesi Çanlan'dan Eşşek Yatağı'na akıp durur. Sonra bütün köylünün başı ışığa çevriliyor. **"Olamaz, ilk defa böyle bir şey görüyoruz, orada bir şey var"** diyor yaşlılar...

İki kişi gönderiyorlar bakıp gelsinler diye. Gidenler Eşşek Yatağına varınca tam Gölükçünün arılığının dibinde Cennet Ana ellerini başının altına koymuş yatarken buluyorlar, uyandırmaya çalışıyorlar, ama bakıyorlar nefes yok, sonra haber veriyorlar; Cennet Ana burada hakkın rahmetine kavuşmuş diyerek... O sene hacıya gidenler Cennet Anayı hacıda gördüler mi görmediler mi bilmiyorum. Ama **"Bana bir adım gelene ben on adım gelirim"** diyen yüce yaratanın Cennet Ananın hacılığını kabul ettiği kesin gibi geliyor bana, sizce de öyle değil mi?

Mehmet Semerci

Dösü Mehmet

Dösü Mehmet diye biliniyordu
Bugün vefat etmiş Mehmet Semerci
Fransa'ya gidip geliniyordu
Ömrünü bitirmiş Mehmet Semerci

Dösü Havvası'dır onun anası
Genç yaşta can vermiş köyde babası
Dösü Ahmet diye kalmış mirası
Babadan yetimmiş Mehmet Semerci

Çetmi'de yaşarken yaptı reçberlik
Antalya'ya gitti, iş, amelelik
Dedi keder bitsin gelsin güzellik
Farklı karar vermiş Mehmet Semerci

Fransa'ya gitti işçi olarak
Tekstil iş kolunda beden yorarak
Emeklilik için yıl doldurarak
Beklentiye girmiş Mehmet Semerci

Garip bakışında sırlar saklıydı
Sitem etse bile bazen haklıydı
Bu fani dünyadan alacaklıydı
Hep göğsünü germiş Mehmet Semerci

Üç ay kadar önce gelmiş ülkeye
Konya'da kalmıştır hastayım diye
Hayalinde vardı dönmek geriye
Gününe beklermiş Mehmet Semerci

Rahatsızlık artar neşesi kaçır
Vade dolduğundan tıp kalır naçar
Ruh bedenden çıkar göklere uçar
Emaneti vermiş Mehmet Semerci

Vefatı dostlara haber verildi
Çarşamba cenaze kalkacak dendi
Uzaktan yakından sevenler geldi
Bir gece beklemiş Mehmet Semerci

Hacıveis cami bahçesi doldu
Namaz kılmak için saflar tutuldu
Üçler mezarlığı son durak oldu
Mezarına girmiş Mehmet Semerci

Mevlana karşısı hoş mezarında
Yatıyor bedeni toprak altında
Kalır çetmilinin hatırasında
Dünya değiştirmiş Mehmet Semerci

Yaşar dostlarının engin gönlünde
İyiler her zaman kalmıyor dünde
Allah rahmet etsin hesap gününde
Fatiha beklermiş Mehmet Semerci

Niğmetullah UÇAR

Mehmet Dayım

Kerim BOZDAĞ

kerim.bozdag@gmail.com

Dayımın ismini öyle anmam bazılarına tuhaf gelebilir. Benim çocukluğumda aklım yeni yeni ermeye başlarken dayımın anıldığı ortamlarda ismi hep 'Mehemmet' olarak geçerdi. Türkler, Peygamber efendimizin ismine hürmeten onun adını çocuklarına vererek yaşatmak gayesiyle Mehemmet demişlerdir. Peki niçin Muhammet değil de Mehemmet? Burada da o isme hürmetten gelen başka bir incelik var. Neyse... Sonra Mehemmet, Mehmet olmuş, Mehmet ismi kimi ağızlar tarafından Memet diyerek telafuz edildi ve en son noktada "Memoş" diyebilen bir nesil türettiler... Bunlar nereden nereye geldiğimizin de bir göstergesi... Dilde yapılan kelime katliamı, fikir ve amelde köksüz, ruhsuz bir neslin harcını yoğurma ve milletimizi kendi öz benliğinden uzaklaştırarak istedikleri şekli verme teşebbüsünün adımlarıydı. Neyse mevzu derin. Buraya bir nokta koyalım ve geçelim...

Dayım, ebeciğim Döşü Havva'sının en büyük oğlu. Anamın kardeşi. Ağır, sessiz ve derindir. Her Çetmili gibi zorluklar karşısında yılmaz bir iradeye sahip. Elinin emeği, alnının teri ile geçinen... Yaban ellerde hasret kaldığı sılasını bir an bile olsa aklından çıkarmayan. Evlatlarının saadeti için her türlü fedakârlığı yapan... Daha sayılamayacak meziyetleri ile her ortamda sükûnetini muhafaza etmesini bilen. Durgun akan su gibi berrak, temiz ve asil bir insandı dayım.

Yurt dışında olması hesabıyla uzun yıllar boyu çok az bir zaman diliminde bir araya gelebildiğimiz demlerde sevgi, şefkat ve ilgisine hasret kaldığımız dayımın içten gelen sevgisi yansırı içimize. Hep onunla olmak isterdik ama tabi bu mümkün değildi. Ayrılık vakti gelip çatdığı zaman koskoca adamın, benim için ismi ile efsane olan Mehemmet dayımın gözlerinin yaşardığına şahit olmuşumdur.

Şimdi onun yüreğinde esen fırtınalar dindi ve asli vatanına hicret etti gitti. Konya'da üçler mezarlığında cenazesi için toplanan hemşerilerimizin dualarıyla uğurladık. Arkada bıraktıklarına baktığım zaman büyüklüğünü bir kez daha anladım. Evlat, damat ve torunlarının gıpta edilecek hallerine şahit oldum.

Onları candan sevdim. Farkında değiller ama bağrıma bastım durdum kendimce. Uzun Ali başta olmak üzere tüm dostları ve evlatlarının yaptıkları dayım adına beni unutulmaz bir sevince gark etti. Ruhu şad mekânı cennet olsun.

Ramazan Oğuz

Niğmetullah UÇAR

Her başlangıç için bir de son olur
Çok şeyler görmüştür Ramazan Oğuz
Seksan dokuz yıllık hayat son bulur
Dünyadan göçmüştür Ramazan Oğuz

Sene bin dokuz yüz yirmi sekizdir
Molla Mustafa'nın hanesi şendir
Bir erkek çocuğu dünyaya gelir
Gözyaşı dökmüştür Ramazan Oğuz

Çocuklarım diye dalar maziye
Hayaller kurardı gelirler diye
Onlar geldiğinde hepsi çetmiye
Mutludur gülmüştür Ramazan Oğuz

Çarşamba sabahı bahçeye gider
Cevizi ağaçtan indireyim der
Yaşlansa da her yıl kendisi silker
Bunu sürdürmüştür Ramazan Oğuz

Ağacı silkerken biri duyuyor
Uzaktan bağırıp selam veriyor
Cevap gelmeyince merak ediyor
Geleni üzmüştür Ramazan Oğuz

Cevizin dibinde çuval sanıyor
Yaklaştığı zaman şaşıp kalıyor
Kontrol ettiğinde nefes alıyor
Biraz üşümüştür Ramazan Oğuz

Olay nasıl oldu gören olmamış
Çevreye bakanlar öyle anlamış
Ben düşünüyorum kaderde varmış
Şaşkına dönmüştür Ramazan Oğuz

Kaderde yazılan gerçekleşecek
Mutlaka aynıyla başa gelecek
Keşke demek fayda getirmeyecek
Farklı düşünmüştür Ramazan Oğuz

Köye haber gider ambulans gelir
Hadimde ilk yardım tatbik edilir
Acilen Konya'ya yetiştirilir
Doktoru görmüştür Ramazan Oğuz

Bir gece bekliyor cansız bedeni
Uzaktan gelecek oğlu, seveni
Kefene sarılır bilmez geleni
Dostları üzmüştür Ramazan Oğuz

Kazılmıştır bugün yeni bir mezar
Çetmi'de olanlar musalladalar
Sevenleri onu kabrine koyar
Öğlen gömülmüştür Ramazan Oğuz

Sevenleri onu hatırlayacak
İyi dileklerle uğurlayacak
Bütün Çetmililer saygı duyacak
Hakka yürümüştür Ramazan Oğuz

Yalnızlık benim de gönlüme batar
İçime çok derin acılar katar
Niğmetullah böyle eleyip tartar
Çok düşündürmüştür Ramazan Oğuz

"Mekânın cennet olsun dayıcığım. İlk ustam bizim ile abi arkadaş dost gibiydi. Dualarımızda iyi olacak umudu vardı lakin. Hastalığına yenik düştü ve bu sabah çok hüznü uyandı ve yüreğim den bir parça koptu dallarım kırıldı dağlarım yıkıldı. Dilim varmadı elim kalem tutmadı aklım almadı. Ama acı hayatın gerçeği takdir ilahi tecelli etti. Dayım (keleş) Ali Akcan'ı kaybettik. Allah rahmet eylesin."

Hamza KARADUMAN

Ali Akcan

Mehmet Akif asker yirmi yaşında
Yuzus Selim daha gençlik çağında
En küçüğü bile bunun farkında
Büyütmek beklerdi Keleşin Ali

Cumartesi sabah guşluk vaktinde
Dostları toplandı evin önünde
Topluca helallik verildiğinde
Tabutta dinlerdi Keleşin Ali

Niğmetullah UÇAR

Haziran ayının on altısında
Cuma gün can verdi Keleşin Ali
On ay devam eden hastalığında
Tahammül gösterdi Keleşin Ali

Babasına köyde keleş denirdi
Annesi tarafı gölükçülerdi
Anası Güllü'yü pek çok severdi
Elini öperdi Keleşin Ali

Döşemealtından bir eş bulmuştu
Evine mutluluk huzur dolmuştu
Üç evladı ile mutlu olmuştu
Bir hayat sürerdi Keleşin Ali

Kurşunlu'ya doğru yola çıkıldı
Toplanan dostları namazı kıldı
Salı omuzlandı defin yapıldı
Talkını dinlerdi Keleşin Ali

Herkesce sevilen iyi insandır
İyi insanlar da dostu olandır
Gerçek ahirettir dünya yalandır
Muradına erdi Keleşin Ali

Yerleştirilmiştir hoş mekanına
Ameller gidecek hak divanına
Bizler şahit olduk yaşantısına
Keffarettir derdi Keleşin Ali

Şehit Erkan Kurşun

Niğmetullah UÇAR

nigmatullahucar@hotmail.com

Anne tarafından Çetmi kökenli
Polis memuruydu Erkan Kurşun bey
Görev ifasında fazla özenli
Konya doğumluydu Erkan Kurşun bey

Hiç tanımadığımı bilmediğimdi
Yaşadığı süre görmediğimdi
Bugün vefatıyla öğrendiğimdi
Çetmi torunuydu Erkan Kurşun bey

Baba Abdulkadir Karaman'lıdır
Mustaf Önder'in kızını alır
Onların sevimli evlatlarıdır
Fatma'nın oğluydu Erkan Kurşun bey

Yenali Ramazan, Gebeş akraba
Çetmilidir anne, yabancı baba
Gönlünde sevgi var olmadı kaba
Gayet uyumluydu Erkan Kurşun bey

İki bin sekizde kendi istedi
Çizre'de ben görev yaparım dedi
Üçüncü yılında Molotof yedi
Derin acı duydu Erkan Kurşun bey

Koldan yaralandı gazi olmuştu
Hainlere karşı dimdik durmuştu
Sonradan batıya tayin olmuştu
Fazla onurluydu Erkan Kurşun bey

Kadınhanı onun görev yeridir
Doğu hizmetini istemektedir
Üç dört kere tekrar dilekçe verir
Fazla arzuluydu Erkan Kurşun bey

On yedi temmuzda bir Salı günü
Yol denetiminde Konya'dır yönü
Durdurmak isterken bir gördüğünü
Biraz kuşkuluydu Erkan Kurşun bey

Minübüs şoforu uyuyakalmış
Frene basmamış altına almış
Orada can vermiş yere yığılmış
Allahın kuluydu Erkan Kurşun bey

Tek evladı vardı kızı Alanur
Onun yası ile tabuta konur
Töreninde müdür, müftü bulunur
Övgüleri duydu Erkan Kurşun bey

Karamanda girdi nurlu kabrine
Özlem duyuyordu şehitliğine
Böylece kavuştu hayallerine
Bundan umutluydu Erkan Kurşun bey

Terörden korkmadı gitti doğuya
Hep sahip çıkmıştı yalnız doğuya
Kırk yaşında girdi şimdi sorguya
Ölürken mutluydu Erkan Kurşun bey

Allah ondan hesap sormayacaktır
Doğruca cennete yollayacaktır
İnşallah bizleri kollayacaktır
Çetmi tutkuluydu Erkan Kurşun bey

Öyle bir yiğitti ki her zaman gönül hatır soran bir yiğit. Erkan karakuş... Halaoğlu sen hep kalbimizdesin be... Nur içinde yat, Allah bizleri de cennette kavuşmayı nasip etsin inşallah... Şehitler ölmez, vatan bölünmez. Vatan sağ olsun. **Ramazan ÖNDER**

Kaybolan Değerlerimiz

Ali GÜÇLÜ

Mantık ve felsefenin hükümrân olduğu, kafaların karıştığı, zihin ve kalplerin sadece maddeye döndüğü bu devirde gelecek nesillere bırakılacak en büyük servet ve hediyenin 'değerlerimizi korumak ve ona sahip çıkmak' olduğunu düşünüyorum.

Geçen gün Çetmili bir abimden bir hatıra dinledim. "Eskiden köyde camiye cemaatten biri gelmeyince acaba başına bir hal mi geldi, bir şey mi oldu diye evine gidilir ziyaret edilirdi. Şimdilerde ise kim ne halde, neler yapar, nasıldır bilen yok." Bu kısa anektotdan sonra içimde kanyan bir yarayı sizlerle paylaşmak istedim.

Dünyanın süratle döndüğü, zamanın sel gibi akıp geçtiği şu demlerde Rabbimizin ihsanı ile hayatın çok hızlı yaşandığı bir dönemdeyiz. Eski insanların birkaç yılda yaşadığını şimdilerde birkaç saatte yaşar olmuştuz. Eskiden yayan olarak üç ayda ancak gidilen hac, Rabbimizin ihsanı ile üç saate inmiş.

Keza birkaç vilayet veya kazadan başka göremeden hayat defterini kapatan insanların yerini bilgisayarı başında dünya ile iletişime geçmiş nesiller almış. Teknoloji ve küreselleşmenin de etkisi ile görünüşte çok kolay esasen zor ve sıkıntılı bir hayat sürerken, gözden kaçırdığımız yahut da umursamadığımız en kıymetli hazinemiz 'değerlerimiz' kaybolmaya yüz tutmuş. Bunca nimet, bunca imkan içerisinde en çok da ihtiyaç duyduğumuz kıymetli varlıklarımız raflara kaldırılmaya başlanmış. Bu hazin hal içerisinde de ne yazık ki farkında olmadan değer yargılarımız değişmeye, başkalaşmaya ve yerini farklı olgular ve objeler almaya başlamış.

Sırtınıza aldığınız yüklerle hedefinize doğru ilerlerken yanınızdan süratle geçen insanları görürsünüz. Yükünüzü hafifletmenizi ve hızlanmanızı telkin ederler size. Bir müddet sonra dizleriniz yorulup ayaklarınız geriye gitmeye başladığı zaman insanların söz ve telkinleri gelir aklınıza. Hemen elinizi sırt çantanıza atarsınız. İlk olarak sizi yoran ve engelleyen yük olarak 'karşılıksız sevgi, hasbi muhabbet' gelir elinize. Bakarsınız, evirir çevirirsiniz ve işinize pek de yaramadığını düşünürsünüz. Çünkü sizin değer verip ehemmiyet gösterdiğiniz şeyin pekte faydası olmadığı düşüncesiyle insanlar bir kenara bırakmıştır. Size de faydası olmamış ve karşılığını da görememişsinizdir. Hemen bir kenara bırakırsınız. Bir müddet böyle devam edersiniz. Hiç de kaybettiğiniz bir şey olmamış gibidir. Fakat yokuşlar artıp tekrar yorgunluk çökünce eliniz yine çantanıza gider. Bu defa elinize geçen şey 'yoksula yardım etme, ih-

tiyaçlıya sahip çıkma' erdemi gelir. Bunu da manasız ve de-mode bulup bir kenara bırakırsınız. Hem de sizin bu güne kadar ehemmiyet verdiğiniz şeyin insanlar arasında bir kıymeti kalmamıştır. Yüklerinizin hafiflediği düşüncesiyle yolunuza devam ederken sizi başkalarından geride bırakan ve hızınızı azaltan şeyleri bir bir elinize almaya başlarsınız. Bir başka değer ve erdem olarak 'büyüklerle hürmet, küçüklerle sevgi' gelir elinize. Sizin kıymet verdiğiniz şeye kim ehemmiyet vermiştir ki? Mantık ta, zaten "insanlar yapmıyorsa ben niye yapıyorum?" demeye başlamıştır. Hemen onu da bırakırsınız bir kenara. Sonra sırasıyla 'hı-sım akrabayı kollayıp gözetleme' gelir. Bunu da düşünürsünüz. Siz çoğu kere yardım edip kolladığınız halde size yardım edilmemiş, sahip çıkılmamıştır. Size faydası yoksa siz niye taşıyasınız ki bu yükü? Onu da oracıktı bırakırsınız. Sıradaki yük olarak 'kalp kırmama ve dargınlıkları giderme' gelir. En ağır yüklerden bir tanesidir bu ve bunun da karşılığını göremediğiniz için çıkarırsınız. Yüklerinizi hafiflete hafiflete çantanızı boşaltır ve zirveye ulaşırsınız. Yanınızdaki insanlara bakarsınız. Hepsi boş, hepsi hafif, hepsi insan olmanın erdemlerinden soyunmuştur. Yalnız hisseder ve aslında boşluğun içine düştüğünüzü fark edersiniz. Aklınız varsa geriye dönüp yolda bıraktığınız 'yüklerinizi' toplamaya çalışırsınız.

"Değişmedim, yükümü hafifletmedim" diyemem. Ama geçmişime baktıkça, nelerin eklendiğini nelerin çıkarıldığını

nı düşündükçe, beni ben eden varlıklarına sahip çıkmaya ve çantamda olmayan şeyleri toplamaya özen gösteriyorum. Aslında insan olmanın gerekliliği olarak bildiğim değerleri muhafaza uğruna can atmayı en büyük erdem biliyorum. Kim ne derse desin, 'rıza'yı ilahiye göre hareket etmeyi, hatır sormayı, iyilik yapmayı, özür dilemeyi, gülümsemeyi, karşılıksız yardımı, komşu hakkını korumayı, merhameti, alttan almayı, geçmiş olsunu, nasılsını' hasılı iyi insan olmanın gerekliliklerini önemli buluyorum. Çantamdan çıkarmak istediğim yahut da yolda çıkardığım değerleri bulmak için gayret ediyorum. Mantık ve felsefenin hükümlerinin olduğu, kafaların karıştığı, zihin ve kalplerin sadece maddeye döndüğü bu devirde gelecek nesillere bırakılacak en büyük servet ve hediye'nin 'değerlerimizi korumak ve ona sahip çıkmak' olduğunu düşünüyorum. Kaldı ki bu değer dediğimiz yargıların çoğu belki de hepsi aslında Rabbimizin emri. Meseleye bu noktadan bakıldığında gerçekten de çok işimizin olduğunu ve ciddi bir gayretin içine girmemiz gerektiğini anlıyorum. Önce kendimizden başlayarak sözümüzün ve hükmümüzün geçtiği her yere kadar bu mevzuları bahsetmek ve anlatmak gerektiği kanaatindeyim. Bilhassa geriden gelen nesle bu manaların aşılmasını zaruret addediyorum. Artık zirveye ulaşmak yerine hedefe giderken yoldan sapmama, düzgün ve temkinli adımlar atarak ilerlemeyi faydalı buluyorum. En önemlisi de hayatın 'en ağır sırt çantasını' taşımayı en büyük insanlık biliyorum.

AZEM OLDU BENLİĞİM

Ahmet YAZICI

Düşünceler sardı etrafımı
Küçük küçük hayallerimden
Büyük büyük duvarlar ördüm
Güneşe bile zulmettim
Kör düğüme döndüm

Hayal de olsa duvardılar
Zindan yaparsın kendine
Sözde prangalar vurursun
Hapsettiğin özgürlüğüne

Yarın yine bugün olacak
Hayaller dağılacak
Duvarlar yıkılacak
Med cezir'i hissedeceğim içimde
Dalgalar yüreğimde volta atacak
Oltu taşına dönecek düşüncelerim
Sıra sıra dizilecek

O sessiz ve derin gecelerim
Tek pencereleli hücrelerim
Kapıda bekleyen ecelim

Duruyorum
Korkmuyorum
Güneş her gün doğacak
Beden bir kez ölecek
Nereye gidecekmişim
Azem oldu benliğim

Bak yıkıyorum
Zindan duvarlarımı
Kapatıyorum
Kör kuyularımı
Darağacında değilim
Kul huzurunda
Eğilenlerden hiç değilim
Hamdolsun
Allah'ın huzurunda
Alnı secdeye değenlerdenim.

SOSYAL YARDIM HAKLARIMIZ

Baki ASLAN

Birey olarak dünyaya gelen insan, toplum içinde büyümekte ve gelişmektedir. İnsan her ihtiyacını karşılayabilecek fıtratta yaratılmıştır. İnsanlar birbirine ihtiyaç duyduğu için, aileler meydana gelmiş, ailelerin yardımlaşması ile toplumlar oluşmuştur. Birlik, beraberlik ve yardımlaşmanın olmadığı bir yerde toplumdan söz etmek mümkün değildir. Fakir veya muhtaç sadece yemek bulamayan değildir. Eğitilmeye ihtiyaç duyuyorsak fakirizdir. Terziye ihtiyaç duyuyorsak muhtacız demektir. Herkes birbirine ihtiyaç duyuyorsa, herkes fakir ve muhtaçtır. Yaratılışımız yardımlaşmamızı zorunlu hale getiriyor. Allahu Teala'nın gönderdiği tüm peygamberler ve indirilen tüm kitapların bir gayesi de toplum düzeninin inşasıdır. Nitekim Peygamber Efendimiz (s.a.v.) toplum düzenine çok ehemmiyet vermiş, haksızlıkları ortadan kaldırmış ve her türlü ihtiyaç sahiplerini himayesi altına almıştır.

İhtiyaçlarımıza uygun olarak asırlar boyunca vakıf sisteminde çeşitli kurum ve kuruluşlar hizmet vermiştir. Asri saadette ensar muhacir kucaklaşması ve ashabı suffe bunun en büyük örneğidir. Osmanlı Devletinde dar-ul acezeler, dar-uş şifalar, kervansaraylar, bunun örneklerindendir.

Günümüzde ise özel veya kamu teşebbüsü dernek ve vakıflar bu ihtiyacı karşılamaya çalışmaktadır.

Köyümüz Çetmi insanının yardımlaşma konusundaki hassasiyeti takdire şayandır. 23 yıl önce kurulan Çetmililer Eğitim ve Yardımlaşma Vakfı, eğitim, birlik beraberlik ve yardımlaşma konusunda çok güzel örnekler vermiştir.

Bu ön bilgi ve örnekler bağlamında, her Türkiye cumhuriyeti vatandaşının kanunlar ve şartlar dâhilinde yararlanabileceği sosyal yardım haklarından bahsedeceğiz.

Devletimizin sosyal yardım faaliyetlerini valiliklerde ve kaymakamlıklarda Sosyal Yardım Laşma Ve Dayanışma vakıfları yürütmektedir. Ülkemizde doğumdan ölüme kadar tüm yaş gruplarının ihtiyaçlarını belirlemek ve karşılamakla sorumludur. Kanun gereği yardımlardan yararlanabilmek için, adres kaydı yaptırmak ve adresin bulunduğu ilçeye başvurmak zorunluluktur.

Yardım faaliyetlerini kısa kısa anlatmaya çalışacağız.

- 0-6 yaş sağlık yardımı:

Herhangi bir sosyal güvenesi olmayan ailelere çocukları için 2 ayda bir yapılan nakdi yardım çeşididir. Hanede sigortalı çalışan olmaması ve aile hekimi takiplerinin yapılması zorunluluktur.

- 5-18 yaş eğitim yardımı:

Ana okulu sınıfından, lise son sınıfa kadar tüm öğrencileri kapsamaktadır. Hanede sigortalı çalışan olmaması ve okula devam şartlarının sağlanması zorunluluktur.

- Yakacak yardımları:

Yakacak ihtiyacını karşılayamayan her vatandaşın şartlar dahilinde başvuru hakkı vardır. Yakacak yardımları kömür yardımı olarak yapılmaktadır.

- Nakit para yardımları:

Gelirleri zaruri ihtiyaçlarını karşılamayan ailelerin, şartlar dahilinde başvuru hakkı vardır.

- Dul aylığı:

Eşi vefat eden kişilere şartlar dahilinde verilen 2 aylık düzenli maaştır.

- 65 yaş aylığı:

Şartlar dahilinde 65 yaşını doldurmuş tüm bireylerin başvuru hakkı vardır. 3 aylık düzenli maaş şeklinde ödenir.

- Afet yardımları:

Sel, deprem ve benzeri afet durumlarında maddi kayıpların tespiti sonucu verilen yardımdır.

- Engelli aylığı:

Doktorlar Heyeti tarafından düzenlenmiş, %40 üstü rapor sahibi engelli vatandaşlara şartlar dahilinde verilen, 3 aylık düzenli maaştır.

- Engelli yakını aylığı:

18 yaşını doldurmamış engelli bireylerin, yakınlarına verilen 3 aylık düzenli maaş ödemesidir.

- Sağlık sigortası (Yeşil-kart): Sağlık ihtiyaçlarını karşılayamayan vatandaşlara şartlar dahilinde devletin sağladığı ücretsiz sağlık hizmetidir.

Şükrü KARACA

gazisukrukarakaca@gmail.com

GSM: 0532 663 71 52

GÂZÎLER GÜNÜ

Uğruna nice canlar verilen Büyük Devletimizin Buca makamında bulunan Saygıdeğer Kaymakamım; Saygıdeğer Garnizon Komutanım, Mâzîsi güzel şirin ilçemizin Sayın Belediye reisimiz,

Zaferleri ve mazisi insanlık tarihi ile başlayan, her zaman zaferle beraber medeniyet nurları taşıyan kahraman Türk ordusu! Memleketini en buhranlı ve müşkül anlarda zulümden, felâket ve musibetlerden ve düşman istilasından nasıl korumuş ve kurtarmış isen, Cumhuriyet'in bugünkü feyizli devrinde de, askerlik tekniğinin bütün modern silâh ve vasıtalarıyla mücehhez olduğun hâlde, vazifeni aynı bağlılıkla yapacağına hiç şüphem yoktur." Diyen Gazi Mustafa Kemal'in ifadesinde işaret buyurduğu Türk Ordusunun, Zaferler kazanmış muhterem gazileri, saygıdeğer Silâh arkadaşlarım, malumunuz olduğu üzere, bugün "**GÂZÎLER GÜNÜ**"dür. Kutlu olsun!..

Mecbur kalınmadığı sürece, muhârebeyi bir "**Cinayet**" telâkkî eyleyen Türk Milletinin, kendisi de bir Muhârib gâzi olan Mustafa Kemal'in kurduğu "**Cumhuriyetimiz**" ve temsil yeri olan "**Büyük Millet Meclisi**"miz, Emperyalistlerin desteğinde, 15 Mayıs 1919 günü yurdumuzu işgâl eden mukemmel Yunan Ordusuna karşı, 22 gün süren Sakarya Meydan Muharebesi neticesinde, Zaferin kahramanlarına, "**Mareşallık**" rütbesi ile "**GÂZÎ**"lik sıfatını vermişlerdir.

Kadir kıymet bilen Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin sayın üyeleri, yıllar sonra, biz gâzileri unutmuyarak, "**19 Eylül**"ü, "**GÂZÎLER GÜNÜ**" ilân edip, hediye eylemişlerdir.

Gerek Mustafa Kemal ve silâh arkadaşlarına, gerekse bize bu sıfatı ve günü lâyık gören Meclis üyesi vekillerimize şükran borcumuz vardır. Müteşekkirimiz. "**GÂZÎLİK**", müslüman Türk Milletinin mukaddes değerleri uğruna, "Er meydanı"nda yazılan DESTANDIR. "**GÂZÎ**" ise, bu Kutlu Destanı yazan kahramanın bizâtihî kendisidir.

"**Gâzîlik**" sıfatı, hediyeelik eşya ticareti yapan yerlerden alınıp verilen bir plâket gibi değildir. Onu alabilmek ve hak edebilmek için, Mataranı yastık, uğruna can vereceğin kara toprağı döşek, Barut dumanları kokan Gök yüzünü Yorgan yapmanız icâb ediyor. Fasılasız kurumuş dudaklarınızdan zafer için duâlar, Âyetler dökülür.

Gıdasızlıktan kazınan mide-niz açlığa, kurumuş dudakları-nız suya, ceset kokularından tefessüh eden kokuya ciğerleriniz tahammül edebilmeli. Çünkü adına “ZAFER” denilen nazlı gelin, ancak böyle yâr olur. Tahammül etmek mecburiyetinde-sin, çünkü geride sâdece senin değil, Topyekün bir Milletın Nâmusu vardır, Vatanı vardır, Hürriyeti vardır, İstiklâli vardır, Bayrağı vardır!..

İşte bu muhârebelerin birisin-de, aynı aile ocağından katılan Baba ve iki oğuldan sadece birisinin hikâyesini müsâdelerinize sığınıp, özetleyerek arz etmek isterim:

1953'te Balıkesir'e geldiğimizde mahallemizdeki bir çıkmaz sokakta, penceresinin önünde oturarak hiç durmadan “Çanakkale içinde vurdular beni” türküsünü söyleyen biri vardı. Bir bacağı dizinden, diğeri bileğinden kopmuş, sol kolu omzundan yok, sağ elinde sadece üç parmak vardı ve iki gözü kördü. Yirmi yaşında askere alınmış, ilk safta önünde patla-

yan bomba ile harp dışı kalmıştı. Hep o anı yaşırdı. Bir patlama ile kendini harp dışı eden, gençliğinden ayıran o “ân” için kahrederdi. O muhteşem gâziye anası ve kendisini ona adayan bir kız kardeşi bakıyordu. Tıpkı bizler gibi unutuldu gitti.

Yaralı gazilerin çoğu ömürleri boyunca yaralarının acılarını çektiler. Hiçbiri hiç yakınmadan başında, karnında, göğsünde, sırtında, bacaklarında çıkarılmayan kurşun ve şarapnel parçalarının şerefiyle yaşadılar.

Bel kemiğine saplanmış bir bomba parçası yüzünden hayatı boyunca sırt üstü yatamayan, kolları altına koyduğu yastıklarla uyuyabilenler, alt çene kemiği parçalandığı için, ağzının olduğu yerdeki korkunç boşluktan, özel bir huni ile, sâdece sıvı yiyecek alabilenler, dudakları ve alt çenesi olmadığından hayatları boyunca bir daha türkü söyleyemeyen, bir kadını öpemeyenler, takma kol veya bacağına ancak askıya alarak uyuyabilenler, zamanla yaşlanıp göçüp gittiler. Unutuldular...

Geçtiğimiz yüzyılın ortalarında civân birer delikanlı olan bu şanlı gazileri anmak, hâtıralarını unutmamak, ders olsun diye genç nesillere aktarmak bir vicdan borcudur; nâmus borcudur.

Semâlarda Ay-Yıldızlı Bayrağımız dalgalansın; Gökkuşak de Ezânımız okunsun, Büyük Türk devleti ebediyyen yaşasın diye, canlarımızı fedâ eyledik.

Muhârebe Meydanlarında aziz canlarını bırakmış olan ulu şehidlerimize ve hayatta olmayan gâzilerimize yüce Allah'dan gani gani rahmedler niyaz ederken, bugün halen ayakta olan kahraman gâzilere sağlık ve afiyet dolu daha nice uzun seneler temenni eylerim.

Ne Mutlu Türküm diyene!..

“Gâziler günü”nüz kutlu olsun.

Arz ederim.. Saygılarımla.

19 Eylül 2017

SINIR MI ÖTESİ?

*İnsan doğar beşikte, mezarda yatmak için
Kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için*

H. Nihal Atsız

Ramazan Yerlikaya

yerlikaya1993@gmail.com

Nene Hatun, Seyyit Onbaşı, Ertuğrul Gazi, Çağ açıp çağ kapatan Fatihlerin torunu, Ömer Halis Demir, Fethi Seki ve Eren Bülbül gibi kahraman vatanseverlerimiz ile aynı coğrafyada yaşamının gururunu yaşarken aziz şehitlerimize rahmet, kahraman gazilerimizi minnet ile yâd ediyorum.

Eğer, halk var ise devlet vardır. Devleti ayakta tutan halktır. Halk, kendini keşfeder değerlerinin farkına varır ise himayesinde bulunduğu devlet gelişmiş devlet statüsüne geçebilir. Bugün Japonya, Çin, Almanya gelişmiş ülkeler sıralamasında ise bunun yegâne sebebi halkın kendini keşfedip sadece ve sadece işini yapmasıdır. Bizde işini yapmayıp sürekli bir kamu kurum ve kuruluşuna, STK ve siyasi partilere çamur atma peşinde olan bir yığın var. Halk

tutuğu parti, grup, cemaat'in görüşleri gibi düşünmekten vazgeçip bireysel düşündüğü ve düşüncelerini uygulamak için çabaladığı vakit devlet olarak bir kademe daha öne geçmiş olacağız. Mesela bizde herkes tarih bilir. Tarihte bahsi geçen konuya dair mutlaka bir şeyler söyler, bizde herkes siyaset yapar; siyaset konuşur. Evde aile bağlarını iyice koparmış birçok insanımız Türkiye'yi yöneteceğine inanır. Ama gerek tarihi, gerekse siyaseti sokak ağzından yapmak bize hiçbir fayda sağlamaz. Akademik konuşmak mecburiyetindeyiz; eğer birileri eleştirilecek ya da yerilecekse çözüm odaklı eleştirilmelidir. Eleştiri, muhatabı yıkmak için değil yeniden yaşatmak için yapılmalıdır. Yapılan yanlış her ne olursa olsun doğrusu ile alternatifini ortaya atmak gerekir.

Bizler tarih boyunca Malazgirt, Çanakkale, Kurtuluş Savaşları gibi birçok savaş ve mücadelede bedeller ödedik. Süregelen dönemde şehit ve gazilerimiz hiç tükenmedi. Bazen, savaş sahasında yenildik; antlaşma masasından karlı çıktık. Bazen muzaffer olduğumuz savaşın antlaşma masasından mağlup ayrıldık; e zaten bu durum sadece Türk devleti için geçerli bir kanı değil, bütün devletler için geçerliydi.

Diplomasi ve savaş insanlık var olduğundan günümüze kadar süregelen bir olgudur. Ancak, bizi diğer uluslardan ayıran faktör: Bizim savaş ahlakımız ve dürüst diplomasi-mizin olmasıdır. Tarihte Türk halkı savaşçılık özelliğini keşfetmiş ve bu sayede son yüzyıla kadar birçok savaşta muzaffere ermiştir. Son yüzyılda ekonomik bunalım ve devletin işleyiş sisteminin çökmesi, savaşlarda mağlubiyetin artması Osmanlıyı diplomasi siyasetine yönlendirmiştir. En nihayetinde Osmanlı çökmüş ve yerine Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştur. Cumhuriyetin bürokratları da tıpkı Osmanlı'nın efendileri gibi

çözüm odaklı hamleler yapmışlardır. Bazen de devlet aleyhine sonuçlanan antlaşmalara imza atma mecburiyetinde kalmışlardır. Son yüzyılda aleyhimize sonuçlanan antlaşmaların bir tanesi de Lozan Antlaşması'dır. Lozan'da istemeden verdiğimiz tavizlerin celsesini maalesef ki bugün çekmekteyiz. Zira Misak-ı Milli sınırlarımız içerisinde bulunan Musul-Kerkük üzerinde ciddi sıkıntılar çekiyoruz.

Kerkük üzerinde şu günlerde yapılan referandum ile aslında Türk diyarı olan bu bölgeler Kürtleştirilmek isteniyor. Böl-Parçala-Yönet anlayışıyla bölgede önce Kürdistan kurulmak, devamında istikrarsız bir yönetim sonucu terör babası İsrail'in BOP(Büyük Ortadoğu Projesi) faaliyete katılmak isteniyor. Örneğin, Irak önceden Bağdat himayesinde tek yönetimken şu an iki parçaya bölünmüş konumda. Yine Suriye'de sadece Esat rejimi varken bugün Muhaliflerin grubu ile Suriye de iki gruba ayrıldı. BOP'un Türkiye kolunda ise Diyarbakır merkez olmak üzere bir özerk bölge kurulmak isteniyor. Zira seçilen bölgeler

Doğu Anadolu ve Güneydoğu Anadolu bölgesidir. Kürt'e yakınlığı ile bilinen bazı özel kanallar Hava durum raporlarında Diyarbakır-Şırnak-Van gibi birçok ilimizi İKBY yönetiminde göstermesi, İKBY'nin bugünlerde yaptığı referandumda Doğu Anadolu bölgesindeki birçok Baro il başkanlarının destek vermesi son derece manidar eylemlerdir. Bu durumlar BOP'un Türkiye üzerinde sergilediği senaryolardan sadece gördüklerimizdir.

ASKERÎ HAREKAT

Şahsım adına âcizane tavsiyem; Türkiye, diplomasi ve siyasi görüşmeleri askıya alıp ivedi bir şekilde askeri harekât yapmalıdır. Zira bu sınır ötesi bir hareket değil sınırlarımızın güvenliğini sağlayacak bir harekâttır. Misak-ı Milli sınırlarımız içerisinde bulunan Musul, Erbil ve Kerkük'e askeri çıkartma yapmak en tabi hakkımızdır. Türk devleti olarak amacımız bizim sınırlarımız içerisinde bulunan bu illerin sadece güvenliğini sağlamaktır. O yüzden sınır mı ötesi sınır harekâtı diye isimlendirmek istiyorum.

Abdurahmanlar'da evi yanan hemşerimiz Hasan Korkmaz'ın eşi Ayşe Korkmaz'ı ziyaret ettik.

ZİYARETLERİMİZ

Vakfımızın sosyal faaliyetleri açısından gereğine inandığımız bir kısım ziyaretlerde bulunduk. Öncelikle serik Abdurahmanlar'da bulunan merhum Hasan korkmaz'ın eşi (Sırının hasan) Ayşe korkmaz'ı ziyaret ettik. Ziyaretimiz o kadar güzel geçti ki, tarifi imkansız... Duygulu anlar yaşadık. Böylesi ziyaretlerin önemini burada daha iyi kavradık.

Oradan değerli büyüğümüz Nurettin Özel'i aradık ve yanına vardık. Bizi bağrına bastı desek abartmış olmayız herhalde. Gece yarılarına kadar muhabbet ettik. Otursak kalsak sabaha kadar Nurettin abi daha çok memnun olacaktı ama kalkmamız gerekti. Bu arada yemek yedik, iki sefer çay demlendi içtik. Tadına doyum olmayacak bir gece geçirdik.

Sonraki günlerde yeni evlenen çiftlerimiz kerim-fatmaana güven, mustafa- merve bozdoğan ve hasan - merve Sulu'yu ziyaret ederek onlara vakıf kumbaralarını, evlilik plaketlerini ve dergimizi takdim ettik.

Tabi ziyaretlerimiz bunlarla sınırlı kalmadı. Pastacılar Odası Başkanı hemşerimiz Kerim Üre ve pastanesini Konyahılar Mahallesi'ne taşıyan Ahmet Yazıcı'yı da ziyaret ettik.

Uzun yıllardır görmediğimiz Helim Mustafa'nın eşi Fatma Taslak'ı ziyaret ederek hayır duasını aldık. Daha işimiz bitmemişti. Geçenlerde vefa eden merhum Ramazan Oğuz'un oğlu Hasan Oğuz'a başsağlığı vesilesiyle geçmiş olsun ziyaretinde bulunduk. Hasan ile sohbetten gerçekten hepimiz tarifsiz bir saadet duyduk... Birbirimizi tanıdıkça insanlarımızın benliğinde var olan manevi değerlerin ne kadar yüce bir kıymet taşıdığının daha iyi farkına vardık...

Ziyaretlerimiz bundan böyle kesintisiz sürecek... Fırsat bulduğumuzda her hemşerimizin kapısını çalıp onlarla sohbet etmek istiyoruz. Hepimiz için bu tür ziyaretler birliğimiz ve dirliğimizin temel harcı olacaktır.

Ayşe Korkmaz

Ahmet Yazıcı'yı ziyaret ettik.

Hasan - Merve Sulu ailesini ziyaretimizden...

Helim Fatma (Taslak) teyzemizi ziyaret.

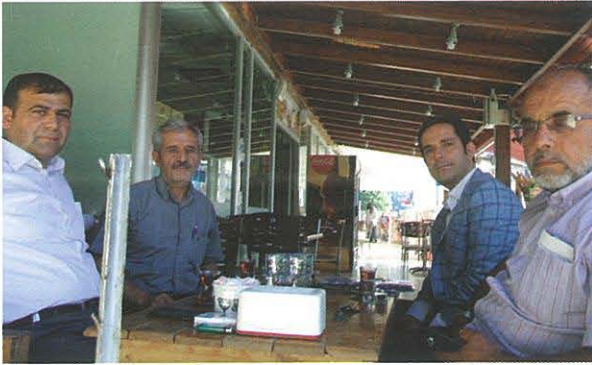
Hemşerimiz Hasan Oğuz'u ziyaret ettik.

Mustafa Merve Bozdoğan ailesini ziyaret.

Sinema Yönetmeni Nurettin Özel'i ziyaret.

Pastacılar Odası Başkanı Kerim Üre'yi ziyaret.

Yeni evlenen çiftimiz Fatmaana ve Kerim Güven'i ziyaret ettik.

SEREF ÇİLEK

seref_cilek@yahoo.com

DEDİKODU-GIYBET

Sevgili Dostlar; kimseye faydası olmayan, herkese zararı olan, toplumsal bir hastalık, bir illettir dedikodu. Kişinin duyduğu zaman hoşuna gitmeyeceği sözleri gıyabında söylemek ve dinlemektir. Dinimizce haramdır. Yasaklayan ayetler ve hadisler vardır. Kur'anı Kerimde ölükardeşinin etini yemeye benzetir. (Hucurat Suresi

12. Ayet) Hiçbir dinde, hiçbir ahlak anlayışında hoş görülmemiştir.

Bana göre tanımı şudur: Ben yanımda olmayan birisi hakkında konuşurken, hakkında konuştuğum kişi aniden yanıma gelince, susma, yutkunma, sesimde titreme, yüzümde kızarma oluyorsa, ifadelerim, tavırlarım değişiyorsa, işte o gıybettir. Hiçbir değişiklik olmadan konuşmaya devam edebiliyorsa o gıybet değildir. Demek ki birisi hakkında iyi veya kötü bir söz sarf edeceksen yanındaymış gibi düşüneceksin. Yanında iken konuşabiliyorsan, yokken de konuş. Yanında iken konuşamayacağın sözleri söyleyip bunlar uydurma değil gözümle gördüm gibi laflar dedikoduyu masum hale getirmez. Zaten, doğruları, gözünle gördüklerini,

birinin arkasından konuşmak gıybettir. Görmediğin, doğru olmayanları söylemek iftiradır. Allah korusun dedikodudan daha kötü, daha beter.

Dedikodu yapmak yada yapmamak kendi irademiz dâhilinde. Kendi kendimize söz verir, dilimizi tutarız olur biter. Ya dinlemek; dinlemekte en az konuşmak kadar vicdani bir suç ve günah değil mi? Konuşan birine nasıl seni dinlemek istemiyorum sus diyeceğiz. Öncelikle şöyle düşünmeli; Benim arkamdan konuşulan bir yerde dinleyenlerin nasıl bir tepki vermesini isterim. Dinlemekten hoşlanmadığımı belli edebilirim. Konuyu değiştirelim bunlar faydasız laflar, dinlemek sıkıcı oluyor diyebilirim. Dinleyerek suça ortak olmak istemem diyebilirim.

Bakın bu konuda Sokrat ne yapmış: Bir adam gelip Sokrat'a diyor ki; "Senin arkadaşın A..... hakkında çok önemli şeyler duydum sana söylemek istiyorum."

"Bir dakika" diyor Sokrat. "Sen hiçbir şey söylemeden, ben sana üç soru soracağım.

Soru 1- Senin bu arkadaşım hakkında söyleyeceklerinin doğru olduğundan emin misin?"

Cevap: "Hayır, emin değilim, öyle diyorlar."

Soru 2- "Söyleyeceğin şeyler o arkadaş için iyi şeyler mi?"

Cevap: "Hayır, pek de iyi şeyler değil."

Soru 3- "Senin bu söyleyeceklerinin bana bir faydası var mı?"

Cevap: "Hayır hiçbir faydası yok."

Sokrat diyor ki; "Doğru olduğundan emin olmadığın, o kişi hakkında iyiliğe sebep olmayacak ve bana hiç bir faydası olmayacak olan sözleri bana neden söylemek istiyorsun?"

Sevgili dostlar; yanımızda olmayan birisi hakkında konuşurken, onun yanımızda olduğunu düşünerek konuşalım. Yanımızda olmayan birisi hakkında konuşulanları dinlerken de, kendimizi çekiştirilenin yerine koyalım, itiraz edelim. Olması gereken bu...

BURS BAŞVURUSU VE EVRAKLARI

BAŞVURUDA ARANACAK ÖĞRENCİLİK ŞARTLARI

- 1-) Sadece Devlet Üniversitelerinde Öğrenci Olmak
- 2-) Ön Lisans, Lisans, I. ve II. Öğretim Öğrencisi Olmak
- 3-) Örgün Eğitim Öğrencisi Olmak

İLK BAŞVURU SEKLİ ve SÜRESİ

Öğrenciler, başvuruyu posta yoluyla yapacaklardır..

15 Kasım 2017 tarihine kadar başvuru yapmış olmak.

Vakıf Yönetim Kurulu İncelemeleri sonucu BURS HAKKI KAZANANLAR, WhatsApp "Çetmi idealist Öğrenci Grubundan ilan edilecektir.

Müracatlar Vakıf Başkan Yardımcımız Sayın Hüseyin Gökğün'e yapılacaktır.

BAŞVURUDA İSTENEN EVRAKLAR

- 1-) Resimli Burs Başvuru ve Bilgi Formu (Vakfımızdan Verilir - WhatsApp Grubundan Temin edilecektir.)
- 2-) Nüfus Cüzdanı Fotokopisi
- 3-) Savcılık (Sabıka) Belgesi (E-Devlet üzerinden veya Adliyeden Alınacak Yeni Tarihli Belge)
- 4-) Yeni Kayıt öğrencilerimizden Öğrenci Belgesi (E-Devlet, E-Okul veya Öğrenci İşlerinden Alınacak Yeni Tarihli Belge)

5-) Banka IBAN Belgesi (Öğrencinin Kendi Hesabına Ait Banka Şubesi veya ATM'den Alınacak Belge)

6-) Taahhütname (Vakfımızdan Verilir - WhatsApp Grubundan Temin edilecektir.)

7-) Burs almakta olan ara sınıf öğrencilerimizden Transkript Belgesi

BURS ALACAK ÖĞRENCİLERİN BELİRLENMESİ

Vakfımızın burs imkanları ve kontenjanı çerçevesinde müracaatlar incelenirken, Kendisinin ve ailesinin maddi imkansızlığı ve mutlak ihtiyaç sahibi olması, TERCİH SEBEBİ olarak değerlendirilmektedir.

BURSLARIN SÜRESİ ve MİKTARI

Burslarımız, kesin kaydı yapılan öğrencilerimizin banka hesaplarına, 8 ay süreyle verilir. Bursların kimlere verileceğinin tek tek belirlenmesi yetkisi Vakıf Yönetim Kurulu'na aittir. Aylık verilecek bursun miktarı, her yıl eğitim öğretim sezonu başında, Yönetim Kurulumuzca belirlenir.

BAŞVURU ADRESİ

Yunus Emre Mh. Kaplıkaya Sok. No:21 YILDIRIM/BURSA

GABAKTA GAYMAK

KİM BUNUN İÇİN PÜR ÇALISI YEMEDİ Kİ?

ÖMER DARCAN

Obaya, yani yayalaya göçölünce artık okullar da tatil olur, çocuklar da malları gütmeye başlar. Sığır sığa oğlak kuzu, yerine göre karışık, yerine göre ayrı... Çocukluk işte, akıl oyunda. Obanın oğlu kızı çoluk çocuk bin bir çeşit oyun... Kimisi beştaş, kimi birdir bir, keloğlan kafası, ya da **yörük babıcı** dediğimiz normal pabucu tersine çevirmek, yani içini dışına çıkarmak, kim öğrettiyse öyle kalmış, herkes de öyle sayıklardı. Tabi obanın malı karışık... Mallar güzel yayılımda, bizler oyun derdinde. Büyük kızlar çeyiz derdinde; gül oyası, iğne oyası... Küçük kızlar **kınalık** dediğimiz tırnak boyası ile meşgul.

Bu arada öğlen sıcağında gelen bir **böğelek** dediğimiz böcek gelince ineklerin çıldırtıcasına koşması. Boş bir örene bulsa da içine girse. Ya da çeviremezsen doğru obaya kaçışları... Çocukluk tabi ya oyundan habersizce ya da bu tür kaçmalarından dolayı ineklerin tanaları ile buluşup bir güzel emmesi yok mu? Gelde eve anlat.

Obadan bir ses, "Ayşecice o inek sizin mi? Bi tana emiyor!" "**Kız gülü bi yetiş.**" E tana anasını bulmuşsa salar mı? Gel de boynundan halkasından bir çek... Neredeyse iki metre uzar o küçük bir tananın boynu emmek için. Bu arada analardan intizar... (ilenmek) Tabi içinden değil de ağız alışkanlığı. "**Biz bu**

**yaylaya keyfinden mi göçtük?
Gene emdirdin tanayı.Seni be-
lasın veresice, bi gelisin bura."**

Yanıdaysan ansızın pür çalı-
lısı yemen normal. Diğer yan-
dan halalardan ya da gelince-
lerden varsa biraz destekli laf;
**"Eyi gız cice olmuş gayrı, em-
diyse tanan emdi"** filan. Baba-
mız varsa onlar gaymak derdi
olmadığı için fazla kızmazlardı.
"Olduysa oldu fazla uzatma"
derdi analarımıza. **"Bidahı iyi
güdüün oğlum"** derdi. Fazla da
karışmadan. Neticede bu kay-
mak işi kadınların mesleği ve
alın teri.

İşte görünen kabaktaki kay-
mağın hikayesiydi bu çocuklu-
ğumuzun. Ama şu da bir ger-

çekti ki, anam sağolsun, gelen
akrabalarımıza Antalya'dan
başka yerden ya da başka ya-
bancılara olsun, eve gelen mi-
safire tabakta ne varsa koyar-
lardı. Eğer tabakta önceden
yoksa haranından hemen sıyr-
dıklarıyla birlikte ikramları son-
suzdu. Bunun örnekleri başka
olarak sevgili İsmahan, Anakız
Rahmetli, Ayşe halam ve Eşşe
halam çok cömertti ve hâla öy-
leler sağolsunlar.

İşte kadınları... Sofradan -aç
kalkmasın manasında- elindeki
en güzel yiyeyeceği adam seç-
meden ikram etmelerine min-
nettardım, sağolsunlar.

Konuyu tekrar kabağa ge-
tireceğim. Kabak, belki bilme-

yenler olur, eskiden kaymağı
kabağa koymalarındaki sebep
hem fazla -şimdiki gibi buz do-
labı ve kap kaçak olduğu için-
onlar bir alternatifti ve hem de
o kabaklar kaymak uzun süre
kalacağı için acımasını önlerdi.
Bu da eski insanların bilimsel
bir bilgisiydi. Tabi şimdilerde
böyle kabaktan ziyade kaymak
bulmak zorlaşıyor.

Kelimeler, cümleler kültü-
rümüze has kalınarak yazılıp
kullanıldı.Keşke mümkün olsa
da her görene bu kaymaktan
kabıyla göndersek. Umarız kay-
mak tadında köy hatıratı yaşat-
mışımdır. Kaymak tadında kalın
saygılarımla...

DİLİMİZ KİMLİĞİMİZ

Ayça Bilge YEMİŞ

15 Temmuz Şehit Muhammed
Yalçın Kız Anadolu İmam Hatip
Lisesi 9-A

*Değerli bir büyüğümün
benimle paylaştığı yazı
beni derinden etkiledi
ben de sizinle paylaşmak
istedim.. Karamanlı kızımız
9. Sınıf öğrencisi
Ayça Bilge YEMİŞ*

“Dilimiz Kimliğimiz”

*Komulu Milli Eğitim
Bakanlığı ile Türk Dil
Kurumu tarafından ülke
çapında düzenlenen
Yarışmada Türkiye 1. si
olarak 12.000 TL ödül
kazanmıştır.*

KELİMELERİN HAKKI

Adım Ayça Bilge. Ben yedi başlı devlerle savaşmadım, ben bir yumrukta bir boğayı devirmedim ve ben Deli Dumrul gibi Azrail'e kafa da tutmadım. Adım Ayça Bilge ve benim adımla Dede Korkut değil, babam vermiş. Hz. Peygamber'in (s.a.v.) çocuklarınıza güzel isim verin, deyişinden yola çıkarak, sözlüklerde günlerce bana bir ad aramış. Adım Ayça Bilge. Ayça, ay gibi; bilge de bilgi ve ahlak sahibi anlamına geliyor. Kimi zaman kendime diyorum ki eğer Dede Korkut Hikayeleri'nde anlatıldığı gibi bir 'ad' hak edecek bir şey yapmaya mecbur olsaydım acaba adım ne olurdu? Dahası acaba bir ad hak edebilir miydim? Bu sorunun cevabı bence hiç de kolay değil. Belki kelimeleri hak ederek yaşasaydık, bunun gibi sorular bize bu kadar zor gelmeyebilirdi; çünkü kelimeler emek ister, bedel ister. **“Öyle seveceksin ki kelimeleri, sana**

yetecekler” diyor Cemil Meriç ve devam ediyor: **“Kelimeler kendimizi seyrettiğimiz dere, kelimeler sudaki gölgemiz, kelimeler gönülden gönle köprü, kelimeler asırdan asra merdiven...”** Belki de birçoğumuz kelimelere hak ettikleri değeri, emeği vermediğimiz; kelimeler için ödememiz gereken bedeli ödemediğimiz için ve belki de en önemlisi kelimeleri yeterince sevmeyiğimiz için, bize yetmediklerini düşünüyor; kimi zaman bir ezanla kulağımıza fısıldanan adlarımızdan vaz geçiyor kimi zaman da onları hoyratça, müsrifçe ve arsızca kullanıyoruz. Kelimelerin gönülden gönle uzanan köprüsünden geçmeden, asırdan asra uzanan merdiveninden çıkmadan, kelimelerde kendimizi seyretmeden kim olduğumuzu asla bilemeyiz; çünkü dilimiz kimliğimizdir.

Türkçe bizim kimliğimizdir. Peki biz kimiz? Biz Ergenekon'da dağları delenler

ve biz Allah'ın **"dağlara bakmaz mısınız?"** emriyle dağların sırrına ermeye çalışanlarız. Biz kimiz? Biz gemileri karadan yürütenleriz ve biz bir köle de olsa haklının hakkını verenleriz. Biz Süleymaniye'yi inşa eden, mahallesini bir aile bilenleriz. Biz komşusu açken tok yatmayan, biz temizliği imandan bilen, biz bir harf için kırk yıl köle olmayı göze alan bir milletiz. Biz dünya sussa da Arakan'a el uzatan, biz dünya karşı çıksa da Kerkük'ten vazgeçmeyen bir milletiz. Biz bir kelimeyle Cennet'e; bir kelimeyle Cehennem'e gidilebileceğine inananlarız. Türkçe, bizim kimliğimizdir; çünkü onun her kelimesi bizim hayatımızdan doğar ve biz onda çoğalırız. Türkçe dedelerimizin deldiği dağlardır. Türkçe dedelerimizin karadan yürüttüğü gemilerdir. Türkçe Süleymaniye'dir. Türkçe dedelerimizin komşusuyla paylaştığı ekmektir. Türkçe Yunus Emre'nin kırk yıl odun taşıdığı dergâhtır. Türkçe Mehmet Akif'in gece yarısı içine doğan İstiklal Marşı'dır. Karamanoğlu Mehmet Bey'in ema-

neti olan Karaman'dır. Türkçe Türkiye'dir. Türkçe, Türkiye'yi umut bilen Arakan'dır, Gazze'dir, Kerkük'tür, Bakü'dür...

Bugünlerde sokaklarımızın ve caddelerimizin yabancı kelimelerle kirlendiği doğrudur. Kafelerin, arenaların, ikonların dedelerimizin ruhunu incittiği, bizim ruhumuzda yaralar açtığı da doğrudur; ama bence Türkçenin asıl derdi, bir ur gibi sokaklarımızı ve caddelerimizi saran yabancı kelimeler değil, bizim Türkçe yaşamayışımızdır. O kafelerde içtiklerimiz, o arenalarda attığımız naralardır asıl Türkçeyi yaralayan. Niçin yabancı kelimelere meylediyoruz; çünkü hayatımızı Türkçe yaşamadığımız için, Türkçenin kelimelerinin de bize yetmeyeceğini düşünüyoruz. Sadece tabelaları indirdiğimizde Türkçenin dertleri son bulmayacak bence. Bence Türkçenin derdine derman olmak istiyorsak önce başkalarının hayatını yaşamaktan vaz geçmeliyiz. Suyu üç yudumda içmek yerine, bir Fransız gibi bardak tutmanın derdindeyssek; sofraya besleme ile oturup şükürle kalkmak yerine bir Ba-

tılı gibi çatal bıçak kullanabilmenin derdindeyssek, saçımızı Amerikan tarzı kestiriyorsak, onlar gibi gülüyor, onlar gibi ağlıyorsak yaşadığımız hayat bizim değil, onların hayatı olacaktır. Başkalarının hayatını yaşıyorsak, elbette ki Türkçe bize kırılacak ve elbette ki Türkçenin kelimeleri bize yetmeyecektir. Sadece sloganlarla, naralarla Türkçenin derdine derman olamayız. Sadece yabancı kelimelerin olduğu tabelaları indirerek, Türkçeyi yılda birkaç gün hatırlayarak da Türkçenin derdine derman olamayız.

Biz kelimelerimizden, Türkçeden vazgeçtiğimiz an düştük. Atalarımız yiğit, düştüğü yerden kalkar demiş. Biz Türkçede kendimizi seyretmekten, onun kurduğu köprülerden geçmekten vazgeçtiğimiz an kaybolduk. Biz türkülerimizi, pop müziğin karşısında küçük gördüğümüz an yenildik. Biz dostlarımıza ve arkadaşlarımıza 'kanka' dediğimiz an yalnız kaldık. Düştüğümüz yerden kalkmak istiyorsak önce Türkçenin biz, bizim Türkçe olduğumuza inanmamız gerekiyor.

Türkçeyi korumak, bir Türkçe seferberliği mi başlatmak istiyoruz. Önce Türkçenin de bizi koruyacağına inanmamız, onun kelimelerini kuşanmamız gerekiyor. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? Ergenekon'da dedelerimizin dağları delmesi gibi bizim de bugün dağları delip tüneller, barajlar inşa etmemiz gerekiyor. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? O zaman İstanbul'un fethinde dünyanın ilk kez gördüğü büyüklükte toplar döktüren Fatih misali, bugün bizim de yerli otomobiller, yerli uçaklar, yerli telefonlar üretmemiz gerekiyor. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? O zaman yeni Selimiye, yeni Süleymaniye inşaat etmemiz gerekiyor. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? O zaman inşa ettiğimiz evler, komşumuzun güneşine engel olmamalı, sokağımızı çöpçülerin süpürmesini beklemek yerine, kapımızın önünü süpürmeliyiz. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? Kızlarımız Barbie bebeklerle; oğullarımız Süperman ile oynarken ruhumuz sızlamalı ve onlar için adı Fatma olan, Hatice olan, Ayşegül olan, Seyit Onbaşı, Fatih olan oyuncaklar üretmeliyiz. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? O zaman komşumuzun halinden haberdar olmalıyız. Bayramlarda tatil beldelerine değil, büyüklerimizin elini öpmeye gitmeliyiz. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? O zaman hayatı bir Müslüman gibi, bir Türk gibi yaşamalıyız. Türkçeyi korumak mı istiyoruz? O zaman Türkçenin, hatta her kelimesinin, hakkını vermeliyiz?

Eğer Türkçenin kimliğimiz olduğuna, Tarık Buğra'nın dediği gibi **"ölen kelimelerle nesillerin öldüğüne"** gerçekten

inanıyorsak o zaman Türkçenin, hatta Türkçedeki her kelimenin hakkını vermeyi boynumuzun borcu bilmeliyiz.

Nedir bir kelimenin hakkını vermek? Ahlâk kelimesinin hakkını; ancak ahlâklı olanlar verebilir. İyi kelimesinin hakkını; ancak iyilik yaparak verebiliriz. Vatan kelimesinin hakkı, sadece şehit olmayı göze almak değil; onun toprağındaki bereketi görmek, onu kirletmemek, Aşık Veysel misali onu sadık bir dost, bir yar bilmektir. Kelimenin hakkı dilimizi ve kalemimizi inancımızla, geleneklerimizle terbiye etmektir. Kelimenin hakkı sözü güzel söylemektir. Kelimenin hakkı edebiyatı **"Kullarıma söyle, sözün en güzelini söylesinler"** ayetinin bir gereği görmektir. Kelimenin hakkı bize edebiyat yapma diyenlere inat, edebiyat yapmaktır. Kelimenin hakkı düşünmektir. Kelimenin hakkı hissetmektir. Kelimenin hakkı işleyen demirin pas tutmayaçağına inanmak ve çalışmayı, üretmeyi bir ibadet kabul etmektir. Kelimenin hakkı bu toprağı yeni fidanlar dikmek; bahçemiz yoksa bile, en azından pencerelerimizin önünde camgüzelleri, küpeliler, menekşeler yetiştirmektir. Kelimenin hakkı hüznümüzü ya da sevincimizi türkülerimizle dillendirmektir. Kelimenin hakkı Tolstoy'u ya da Homeros'u küçük görmeden; Tarık Buğra'nın, Küçük Ağa'nın; İyiler Ölmez diyen Mustafa Kutlu'nun, **"İlim ilim bilmektir, ilim kendin bilmektir"** diyen Yunus Emre'nin hakkını vermektir. Kelimenin hakkını vermek, sevgimizi Eros'un kalplere attığı okla değil; Ferhat'ın dağlara vur-

duğu baltayla dile getirmektir. Kelimenin hakkını vermek, Müslüman ve Türk doğmanın nasibimiz olduğuna inanmaktır ve inanmak, cesaret ister, iman ister, sabır ister, emek ister, bedel ister...

Doğrudur. Dilimiz kimliğimizdir. Hep başkalarına sormalıyım, hep başkalarını küçük görmeyelim, hep başkalarını suçlamayalım. Bence önce kendimize soralım. Biz kimiz? En çok kime benziyoruz? Kim gibi ağlıyoruz? Kim gibi gülüyoruz? Yemeği kimler gibi yiyor, suyu kimler gibi içiyoruz? Evlerimiz kimin evine benziyor? Kim seviyor, kim gibi seviliyoruz? Ve kim gibi yaşıyoruz, kim gibi ölüyoruz?

Adım Ayça Bilge. Ben henüz yedi başlı devlerle savaşmadım, ben henüz bir yumrukta bir boğayı devirmedim. Adım Ayça Bilge ve benim adımla Dede Korkut değil, babam vermiş. Belki ben adımla henüz hak edemedim; ama adımı hak etmiş, bedeli ödenmiş bir okulda okuyorum. 15 Temmuz Şehit Muhammed Yalçın Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde... İşte bu yüzden birileri gibi Türkçenin öleceğine, yok olacağına asla inanmıyorum. Niçin mi? Ben 15 Temmuz'u gördüm. Babam İsmet Özel'in bir mısraını söyler sürekli: **"yaşıyoruz demek ki ölünecek."** Evet. Ölüyoruz ve kelimeler bizden sonra da yaşamaya devam edecek. O halde ölmeden akrabalarımızla, komşularımızla helâlleştiğimiz gibi kelimelerle de, Türkçeyle de helâlleşelim. Helâlleşelim ki mahşerde kelimeler, Türkçe bizden hakkını istediğinde yüzümüz yere düşmesin...

HAK TİCARET HİRDAVAT

Boya
Elektrik
Hırdavat
Sihhi Tesisat

Proje
İnşaat
İş Bitim
Duş Kabin

Kornej Takılır

Ebubekir BOZDEMİR

Emin BOZDEMİR

Tel@fax: (0242) 339 62 83 GSM: (0507) 281 68 81 – (0537) 366 30 91
GÜNEŞ MAH. NECİP FAZIL KISAKÜREK CAD. DEMİR AP. NO; 13/1 KEPEZ / ANTALYA

YÜKSEL PERDE DİKİMEVİ

TADİLAT VE TAMİRAT
İŞLERİ YAPILIR

➤ ABDULLAH GÖKGÜN

➤ ŞEVKİ YÜKSEL

0543 465 68 65 * 0541 834 69 86

TEOMANPAŞA MAH. 2202 SK. NO: 24/1 (KEPEZ BELEDİYESİ ARKASI) ANTALYA

YILMAZ MEFRUŞAT

PERDE & GELİNLİK

HER TÜRLÜ PERDE -ÇEYİZ DİKİMİ VE SATIŞI YAPILMAKTADIR

Alo Perde: 0 242 339 11 88 - 0532 307 69 84

ŞEVKET TÜRKKAN

0532 307 69 8

**PERDE & ÇEYİZ & PPIKE
İŞLERİ YAPILIR**

TEOMANPAŞA MAH. NECİP FAZIL KISAKÜREK CAD. NO:59 TEL: 0242 339 11 88 KEPEZ / ANTALYA

ŞEHR-İ NİZAM

Yeni şehir, yeni nizam...

- Kentsel Tasarım Projeleri
- Peyzaj Tasarım Projeleri
- Her Tür ve Ölçekteki İmar Plan Değişiklikleri
- Her Ölçekteki Koruma Amaçlı İmar Planları
- Güneş Enerjisi Santralleri Mevzii İmar Planları
- Akaryakıt Tesisi Mevzii İmar Planları
- Tarımsal Amaçlı Tesisler Mevzii İmar Planları

Nişantaş Mah. Sitre Sk. Huzur Sitesi A Blok No: 8/B (Bera Otel Yanı) Selçuklu/ KONYA

Tel : +90 (332) 237 2023 Fax: +90 (332) 237 2022 E-mail: sehirnizami@gmail.com

www.sehrinizam.com

AĞLARDA ŞARKI SÖYLE

*Al eline bir değnek,
Tırman dağlara, şöyle!
Şehir farksız olsun tek,
Mukavvadan bir köyle.*

*Uzasan, göğşe ersen,
Cücesin şehirde sen;
Bir dev olmak istersen,
Dağlarda şarkı söyle!*

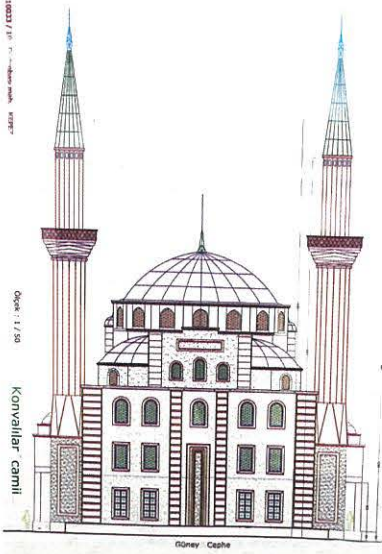
Keçibayraklı

KONYALILAR CAMİİ YAPIMI

“Onlar ki gabya iman edip, namazı dürüst kılarlar ve kendilerine verdiğimiz rızıktan (Allah yolunda) infak ederler.”

(Bakara Suresi 3. Ayet)

DERNEĞİMİZİN YAPTIRMAKTA OLDUĞU CAMİ VE KURAN KURSU İÇİN YARDIMLARINIZI BEKLİYORUZ

Ziraat Bankası İBAN:

TR 50 0001 0019 6380 8603 7650 01

Tel: 0542 539 85 40 - 0542 523 31 75

Antalya Konyalılar Camii

50 genç ve 50 4-6 yaş gurubu öğrenciler için yapılacak olan kurs ve camimize yardımlarınızı bekler saygılar sunarız.

Abdullah Gökğün

TEOMANPAŞA MAH. NECİP FAZIL KISAKÜREK CAD. NO:59 TEL: 0242 339 11 88 KEPEZ / ANTALYA